

Giới thiệu Lén Yêu Chồng Phong Lưu Vô Tình

Truyện Lén Yêu Chồng Phong Lưu Vô Tình của tác giả Kiều Ninh thuộc thể loại hiện đại, trùng sinh, tiểu bạch thỏ, sủng. Sau một tai nạn xe cộ, tỉnh lại, cô đang từ một người đi làm bận rộn cả ngày, trở thành một cô gái trẻ tuổi nhàn nhã. Cô trở thành người xuất thân danh môn, thiên kim nhà giàu, đã có chồng là người thành thực?

Với nhiều cô gái được "Sống lại" như vậy không khác gì mộng đẹp trở thành sự thật. Nhưng cô chỉ cảm thấy từ các tính nét đến tình trạng hôn nhân, rất nghiêm trọng mà không thích ứng được! Quả nhiên người có tiền có suy nghĩ không giống cô.

Rõ ràng cô "Đời trước" đã từng cùng chồng của cô hiện tại ở thê thốt vĩnh hằng. Bí mật anh lại cùng người khác dây dưa không rõ. Ngay cả trường bối hai nhà đều nhắc nhở bọn họ không thể yêu đối phương! Cô rất muốn cố gắng sống thật tốt ở thân phận mới. Nhưng dù sao cô tuổi còn trẻ, mà chồng cô lại rất có sức hút!

Bạn đang đọc truyện *Lén Yêu Chồng Phong Lưu Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Dương Tư Đình nắm chặt tay cầm cửa bằng đồng, cảm nhận được sự lạnh lẽo của kim loại in lên da thịt mềm mại nơi lòng bàn tay, cô liên tục hít sâu vài hơi.

Tuy nhiên, cho dù hít sâu bao nhiêu lần đều vô dụng, không thể nào trấn áp được cảm giác sợ hãi, đầu ngón tay của cô đều run rẩy, đầu gối như muốn nhũn ra.

Phản chiếu lên cánh cửa, là một khuôn mặt đẹp như được điêu khắc vô cùng tinh tế, lông mày nhỏ nhắn nhíu lại, trên má non mềm đánh một lớp phấn mỏng, nhưng vì căng thẳng mà ửng hồng, đôi môi thắm như cánh hoa khẽ nhếch lên, từ từ thờ ơ.

Nhìn chằm chằm vào gương mặt mỹ lệ trên cánh cửa, mặc kệ nhìn bao nhiêu lần, cô vẫn thấy rất xa lạ.

Xuất thân từ một thiên kim danh媛 (thiên kim nhà giàu cao quý), sáu tháng trước, nằm trong bệnh viện mất đi ý thức, cơ thể thâm tím, giống như con búp bê bị hỏng, tháo rời và lắp ráp lại, hôn mê nhiều lần.

Mà cô, thậm chí không phải là "cô"... mà là một người khác đã chết ...

"Dương Tổng, tại sao ngài còn đứng ở đây vậy? Mọi người đã đến đông đủ, chỉ chờ một mình ngài thôi." Một người đàn ông trung niên đi từ hướng nhà vệ sinh lại đây, nhìn khuôn mặt do dự của Dương Tư Đình, đầu tiên là ánh mắt sáng lên, ngay sau đó liền tiến lên chào hỏi.

Dương Tư Đình kéo nhẹ khóe môi, nhưng đa phần là cười châm biếm. Dương Tổng? Dù cho đã làm trên trăm ngàn lần điều chỉnh tâm lý, nhưng cô vẫn không thể quen với thân phận này.

"Đến đây, tôi giúp cô mở cửa." Người đàn ông với cái bụng vượt mặt chen qua. Dương Tư Đình đành phải buông tay cầm cửa, không tự nhiên mà lui sang một bên.

Chiếc cửa được khảm trai cùng nét vẽ nghệ thuật được đẩy vào phía trong, người đàn ông đưa tay tỏ ý mời vào.

Trên mặt Dương Tư Đình mang theo nụ cười miễn cưỡng, khẽ gật đầu, nắm chặt chiếc ví Kelly trên tay, rũ mắt xuống xác nhận một lần nữa cô ăn mặc không có thất lễ.

Váy đầm màu xanh dương, thiết kế đơn giản bảo thủ, không lộ ra nhiều, tất chân màu đen cùng gầy cao gót màu xanh đậm, thành công tạo ra hình tượng chuyên nghiệp gọn gàng.

Dương Tư Đình ưỡn ngực lên, cố gắng giả bộ tự tin, ... dù đối với "cô" mà nói đây giống như là tra tấn.

Gầy cao gót nhấc lên, bước vào căn phòng rộng rãi, không gian bên trong rất rộng, trên trần nhà là chiếc đèn pha lê chiếu ánh sáng vàng rực rỡ, ghế sofa da hình móng ngựa, đá cẩm thạch tinh chế thành một chiếc bàn dài.

Trên bàn bày đầy thức ăn, mấy bình chứa rượu danh quý (quý giá + có danh tiếng), những chiếc li rại rác, mấy chục đôi nam nữ ngồi trên sofa.

Những người đàn ông đều mặc tây trang, đầy đủ những người nổi tiếng về chính trị và kinh doanh thường xuất hiện trước giới truyền thông, bên cạnh họ đều là những mỹ nữ nóng bỏng.

Trong không khí lưu động hơi thở nhục dục, tay của tất cả đàn ông đều hoạt động không an phận trên cơ thể những cô gái, những cô gái muốn cự tuyệt

lại ra về mời chào, cười quyến rũ, lại ân cần mời rượu.

Dù có nhìn hình tượng này bao nhiêu lần nữa, Dương Tư Đình đều không thể thờ ơ được, dạ dày cô bắt đầu xoắn lại, một cảm giác muốn nôn mửa đang khuấy phá trong cổ.

“A, Dương Tổng tới.” Người đàn ông nói ra tiếng cười to, một đôi tay đang sờ soạn trước ngực cô gái bên cạnh, bình thường là hình tượng giám đốc công ty thật thà chất phác trước giới truyền thông, vào thời khắc này đã hoàn toàn sụp đổ.

Chỉ có trong phòng bao câu lạc bộ cao cấp này, những người tài giỏi này sẽ kéo mặt nạ xuống, lộ ra bộ mặt thật- tham lam và háo sắc.

“Trần Đồng.” Dương Tư Đình nhìn con buôn nôn, mỉm cười chào hỏi.

“Tư Thực, Dương Tổng tới.” Vừa thấy Dương Tư Đình tới, mấy người đàn ông trong bữa tiệc rồi rít quay đầu, nhìn về phía người đàn ông ngồi ở trung tâm ghế sofa hình móng ngựa.

Người đàn ông được gọi là Tư Thực chỉ nhấc cái lông mày, ánh mắt giương lên, mang theo vẻ lười biếng nhìn Dương Tư Đình.

Trái tim Dương Tư Đình nhảy lên kịch liệt, hai tay càng nắm chặt lại, cổ họng mảnh khảnh nuốt khan mấy cái, bước chân dần dần thả chậm, do dự bản thân có nên ngang nhiên đi qua hay không.

Cặp mắt thâm thúy như đêm tối khóa chặt cô, tư thế ngồi của anh rất tùy ý, áo sơ mi mở ra ba cúc, ẩn hiện cơ ngực mạnh mẽ, phía dưới mặc chiếc quần Tây, hai chân chồng lên nhau.

Người đàn ông kia, tên là Hoắc Tư Thực.

Anh là CEO của tập đoàn “Khải Hoa”, cũng là một doanh nhân trẻ tuổi tài năng ở châu Á. Gia thế bối cảnh nam vàng, hình tượng tuấn mỹ nhiều tiền, trình độ học vấn cao tốt nghiệp tại Mỹ, vô cùng ưu tú. Trước công chúng, anh giống như phiên bản hoàng tử thời hiện đại.

Bên cạnh anh có nhất nhiều mỹ nữ vây quanh, nhưng, vợ của anh chỉ có một... đó chính là Dương Tư Đình.

“Con gió nào thổi em tới đây?” Hoắc Tư Thực nhẹ nhàng lay động ly rượu trên tay, khối đá nhỏ trong ly đựng thân ly phát ra tiếng vang giòn tan.

Dương Tư Đình không kịp đáp lại, người vừa rời mở cửa giúp cô là Trần Đồng đã cướp lời: “Là tôi gọi điện cho Dương Tổng, nói mọi người tụ họp ở đây, thuận tiện nói một chút việc đầu tư ở Thượng Hải.”

Những người này khách khí với Dương Tư Đình là có lý do, thân là Tổng giám đốc tập đoàn tài chính “Ngày Mai”, lại là con gái một của ông Đồng sáng lập tập đoàn, mọi người còn biết đến cô là một đại tiểu thư tính khí nóng nảy, đáng về cao ngạo, nên cũng phải nể mặt cô ta ba phần.

Huống chi, tham gia đầu tư kinh doanh, nếu muốn cho các doanh nghiệp lớn vay, hoặc đầu tư đặc biệt chỉ cần qua được cửa Dương Tư Đình, trong vòng một tháng sẽ được phê duyệt thông qua.

Mọi người đều biết, cuộc hôn nhân của Hoắc Tư Thực và Dương Tư Đình, điểm xuất phát là khiến công ty hai nhà Hoắc Dương trở thành đồng minh, chính là hôn nhân kinh doanh điển hình.

Lĩnh vực Kinh doanh của Tập đoàn “Khải Hoa” bao gồm xây dựng, kiến trúc, tài chính, bảo hiểm, dịch vụ hậu cần vận tải hàng không, một số công ty cũng đã niêm yết trên sàn chứng khoán, ở giữa cuộc suy thoái, hai năm qua, giá cổ phiếu của “Khải hoa” vẫn tăng đều, giá trị con người của Hoắc Tư Thực lên tới gần bảy tỷ đô la.

Tập đoàn “Ngày Mai” hợp tác cùng “Khải Hoa” đã lâu, Đồng sự trưởng Dương Minh Vượng của “Ngày Mai”, qua bàn tay to lớn, đã vay mượn tiền cho “Khải Hoa”, để thấp lãi suất mà mua vào một phần cổ phần, gián tiếp đầu tư “Khải Hoa”, kiếm được lợi nhuận cao nhất.

Một năm trước, để hai nhà có thể tăng tiến độ tin tưởng khi làm ăn, cộng thêm thế hệ thứ hai đều đã đến tuổi có thể dựng vợ gả chồng, thuận nước đẩy thuyền thúc đẩy một đoạn giao thiệp của thương giới, khiến hai người trẻ tuổi đi vào lễ đường.

Nói thẳng ra là, không khác gì kết thân chính trị thời cổ, dùng một cuộc hôn nhân để tạo nên sự tin tưởng giữa hai nhà, giữ vững thăng bằng quan hệ lợi ích.

“Dương Tổng đừng đứng nữa, mau ngồi xuống.” Người ngồi bên cạnh Hoắc Tư Thực, tự động tạo ra một chỗ trống.

“Cám ơn.” Trong lòng Dương Tư Đình mang theo con nai nhảy loạn, ngồi xuống bên cạnh Hoắc Tư Thực.

Cô không phát giác ra, cử động này khiến nhiều người kinh ngạc đưa mắt nhìn cô chăm chú.

Những người đó nhường lại vị trí bên cạnh Hoắc Tư Thực cho cô, chẳng qua là vì khách sáo mặt ngoài, không ai sẽ ngu đến mức cho là thực sự Dương Tư Đình sẽ ngồi xuống song vai cùng Hoắc Tư Thực.

Chỉ cần là những người có chút quan hệ riêng với hai nhà Hoắc Dương đều hiểu được, hôn nhân hữu danh vô thực, chỉ ở trường hợp công khai hai người mới diễn cảnh đùa giỡn thân mật, phía sau thì lạnh lùng như người dưng.

Chỉ cần nơi nào không có giới truyền thông hoặc không có người ngoài, dù hai vợ chồng cùng tham dự tiệc tùng do thương nhân mời, nhưng hai người ngồi riêng, không can thiệp chuyện của nhau.

Mặt nạ vợ chồng như vậy nơi thương giới còn nhiều, cũng không phải chuyện ly kỳ, chỉ cần bí mật đừng đùa quá, duy trì tốt mặt mũi hai nhà, rất nhiều người cứ như vậy mà qua một đời.

Chỉ là....

Những người trong thương giới đều biết rõ, vị thiên kim Dương gia này bị làm hư từ nhỏ, cá tính kiêu căng ương ngạnh, thường ngày tức giận rất nhiều, thái độ với người Hoắc gia cực kém, khiến người khác chán ghét.

Trước đây không lâu, Dương Tư Đình lái xe bị tai nạn, nghe nói là cô ra ngoài đi dự tiệc cùng người đàn ông khác, hai giờ sáng, lái xe thể thao màu đỏ tốc độ cao đâm vào hàng rào, thiếu chút nữa đã trở thành người sống đời sống thực vật, nhưng lại như kỳ tích mà khỏe mạnh trở lại.

“Khí sắc của Dương Tổng nhìn tốt hơn nhiều.” Một người nâng chén với Dương Tư Đình hỏi thăm, những người khác cũng theo vào, rồi rít chúc mừng mấy câu.

“Cám ơn.” Dương Tư Đình cũng nâng chén đáp tạ, đẩy mắt cô di chuyển, không tự chủ được nhìn về phía chồng cô một chút.

Hoắc Tử Thực nhíu mày nhìn lại, nâng ly rượu trong tay đến bên môi, mở miệng uống một ngụm nhỏ, ánh mắt sắc bén nhìn qua thân lý, lười biếng xem xét người vợ xa lạ.

Kết hôn hơn một năm, hai người ước định, không can thiệp vào cuộc sống riêng của nhau, nếu không có việc gấp sẽ không cùng ngồi tham gia hội họp, đó là lúc hòa bình, đến nửa năm trước thì bị cô phá vỡ.

Cô muốn đi gặp người đàn ông khác để tham gia tiệc tùng, lại lái xe quá tốc độ mà bị tai nạn, bị truyền thông thổi phồng xôn xao dư luận, anh bị bắt buộc ngày ngày đến bệnh viện diễn tình cảm sâu đậm, thuận lợi mới thoát khỏi sóng gió này.

Nửa năm trước, cứ nghĩ là cô bị thương nặng, sẽ ở bệnh viện cả đời sống đời sống thực vật, thật vất vả khiến mọi lời gièm pha lui về sau, sẽ không có người lại đi gây chuyện tiếp, để anh không phải phiền lòng.

Ai ngờ, cô phúc lớn mạng lớn, một tháng sau kỳ tích tình lại, mở mắt ra nhìn thấy người đầu tiên, chính là ngày cuối cùng anh diễn xong vở kịch vợ chồng tình thâm.

Ngày đó gần tối, truyền thông đăng tin oanh động, anh trở thành đại biểu cho một doanh nhân trẻ tuổi tuổi tuần mỷ mà chung tình. Ngày ngày si tình bên giường vợ, gọi vợ tình lại, rốt cuộc cũng khiến vợ tình dậy..., phiên bản hiện đại của câu truyện cổ tích tình yêu giữa hoàng tử và công chúa.

Tất cả đều là chó má. Hoắc Tử Thực nhếch mép chế nhạo.

Nếu không phải lo lắng lão già Dương Minh Vượng kia có thể dừng cho “Khải hoa” mượn tiền, khiến vốn lưu động bị thiếu hụt, tạo thành một đồng tiền toái không cần thiết phía sau, anh sẽ mặc kệ cái người phụ nữ kiêu ngạo ương ngạnh này.

Nhưng... chuyện này hình như có chỗ không đúng lắm.

Ánh mắt Hoắc Tử Thực chột lóe, nhìn người vợ yên tĩnh thấp thòm bên cạnh - Dương Tư Đình.

Quá yên tĩnh, quá ôn hòa, quá... sợ sệt. Sau khi hết bệnh, Dương Tư Đình giống như đầu thai chuyển thế, cả người trở nên không giống trước kia.

Tính tình kiêu căng ngang ngược trước kia không thấy, ánh mắt luôn bao phủ sự tự ti hèn nhát không xác định, mặc dù cô đã cố gắng ưỡn ngực biểu hiện tự tin, nhưng nơi đáy mắt vẫn có mờ mịt không rõ.

Có phải vì vụ tai nạn không? Chân mày Hoắc Tử Thực khẽ nhíu lại, không chút nào để ý bỏ qua suy nghĩ này.

Dù sao, hôn nhân giữa anh và cô ta cũng chỉ là cái mối liên hệ cân bằng lợi ích hai nhà, chỉ là một cái vỏ bọc, anh cũng không hăng hái như vậy, đi quan tâm một người vợ trên danh nghĩa, trên thực tế chỉ là một người phụ nữ xa lạ không hơn.

Một hồi hàn huyên thân thiện đi qua, trong phòng bao những người đàn ông vừa ăn chơi vui vẻ vừa trò chuyện đầu tư. Dương Tư Đình nhìn bên cạnh một số người đàn ông gần đó, đều là những người mẫu chưa nổi tiếng và tiểu minh tinh, áo bị mở ra, lộ nửa bộ ngực, mặc cho người đàn ông động tay động chân, những cô gái, gương mặt tô đậm son phấn, thi thoảng lộ ra biểu tình hưởng thụ, lập tức càng làm Dương Tư Đình cảm thấy buồn nôn nhiều hơn.

“Tại sao cô tới đây?” Giống như anh nhìn thấy cô chán ghét nơi này, Hoắc Tử Thực đặt ly rượu ở trên đùi, gò má tuần mỷ, mười phần phong cách vị hấp dẫn của đàn ông, khiến nữ tiếp khách thi thoảng ném ánh mắt quyến rũ tới.

“Là Trần Đồng...” Cô mờ mịt lo lắng nhìn anh.

“Cô chưa bao giờ tham gia loại tụ họp này.” Mày rậm hạ xuống, anh nhếch môi, cười như không cười. “Trần Đồng chỉ là tình cờ gặp cô, thuận tiện nói

một chút, cô liền coi là thật? Cô làm sao vậy? Non nót như vậy, tuyệt không giống Dương Tư Đình tôi quen?”

Thật kỳ quái, anh không phải chồng của Dương Tư Đình sao? Tại sao anh lại nói chuyện như mang theo kẻ khổ, ánh mắt lạnh lùng như nhìn một người ngoài.

“Chỉ là tôi tò mò, cộng thêm ở nhà cũng không có chuyện gì làm, tới đây xem một chút.” Cô chột dạ nặn một nụ cười.

Nếu không phải bị một cuộc điện thoại của Dương Minh Vượng gọi tới, cô cũng sẽ không rời đi mà gặp phải Trần Đồng, cô hoàn toàn không hiểu cuộc sống phức tạp này, làm sao cô có thể hiểu được, những người có tiền này hư thực khó phân biệt, nhìn như vậy chỉ là tốt ở bề ngoài, một câu nói quanh co lượn đến mười vòng mới là đích.

Cô không có tâm tư này, cũng không có thói quen như vậy... Chỉ vì, thân xác này không phải cô, hoặc là nói linh hồn này là cô, không phải Dương Tư Đình.

“Tư Đình, cô đừng để ý, chúng tôi không biết được cô sẽ tới, lo lắng Tử Thực ngồi một mình uống rượu sẽ buồn chán, nên đã giúp cậu ta tìm một người bạn tới.” Một người đàn ông mang men say cười hi hi hùi.

Một người bạn? Tim Dương Tư Đình đập mạnh và loạn nhịp, chớp chớp đôi mắt, không hiểu ý tứ người đàn ông.

Nghi ngờ của cô trải qua mười giây đồng hồ. Cửa lớn màu vàng bị đẩy ra, một mình tinh mặc đầm màu đen nóng bỏng đi vào phòng, tóc xoắn dài thành thực, khuôn mặt trang điểm đậm, giống như là biểu diễn trên sàn, bước giày cao gót đi vào.

“Hoắc Tổng, đã lâu không gặp.” Cô gái dí dỏm ném ánh mắt quyến rũ cho Hoắc Tử Thực.

Dương Tư Đình tròn tròn con ngươi, bộ mặt khiếp sợ, ly rượu trong tay một ngụm cũng chưa uống, suýt chút nữa hất hết lên mặt đất.

“Uyển Thật? Sao cậu lại ở đây?” Dương Tư Đình đột ngột đứng lên, ngăn cản đường đi của mỹ nữ nóng bỏng.

Nữ mình tinh này sững sốt một chút, cho là bản thân nghe nhầm. Không thể nào, trong giới người mẫu mọi người chỉ biết nghệ danh của cô, cô cũng không tùy tiện tiết lộ tên thật cho người khác, sao cô gái này lại biết?

Hoắc Tử Thực nhìn ánh mắt kích động của Dương Tư Đình. Có chút kỳ lạ, từ trước đến giờ Dương Tư Đình chỉ tụ họp với những thiên kim danh giá xuất thân giống nhau, từ bao giờ đã quen được với một nữ mình tinh chuyên dựa vào ông chủ lớn, ăn com bồi ngủ, nữ người mẫu?

“Tiểu thư, cô nhận nhầm người rồi...”

“Uyển Thật, không phải cậu chỉ tạm nghỉ học để đi làm người mẫu sao? Sao lại...?” Dương Tư Đình liếc một cái hình ảnh nhục dục tràn lan trong phòng, đáy lòng rét lạnh.

“Tôi biết cô sao?” Uyển Thật không nhanh không chậm nhìn lên nhìn xuống đánh giá Dương Tư Đình.

Hoắc Tử Thực tựa như người xem kịch vui, cong lên khóe miệng, chờ một người nóng tính rất lớn, sẽ không cho phép người khác coi thường mình- Dương Tư Đình phát giận.

Không ngờ, Dương Tư Đình túm lấy cánh tay Uyển Thật, không lời nào kéo cô ra khỏi phòng bao.

“Ôi, nguy rồi, không phải Dương Tổng đang ghen chứ?”

“Xin lỗi,... Tử Thực, tôi không ngờ vợ cậu sẽ đến nơi này.”

Đối mặt với những người khác đang xem náo nhiệt cùng nhạo báng, Hoắc Tử Thực không để ý, chỉ là nở nụ cười không sao cả, để ly rượu xuống rồi đứng lên. “Tôi đi ra ngoài hạ nhiệt một chút, các vị tùy ý.”

“Cậu không phải là người mẫu sao? Tại sao lại muốn tới nơi này tiếp rượu?”

Dương Tư Đình kéo Uyển Thật đến chỗ hành lang rộng rãi, dừng trước một bồn cây Lan Hồ Điệp lớn, khó tin hỏi.

Uyển Thật không bình tĩnh xoa nhẹ tay mình, lấy thuốc lá từ trong bao ra đốt, lạnh lùng nghiêng mắt nhìn Dương Tư Đình. “Tiểu thư, cô là ai? Căn bản tôi không biết cô.”

Tâm Dương Tư Đình quỳnh lên, lời nói không dùng đến não đã bật thốt lên: “Tớ là Hạ Diễm Hinh mà, bạn tốt nhất của cậu lúc học trung học cấp hai.”

Nghe vậy, vẻ mặt Uyển Thật chấn động, bóng dáng cao lớn ẩn phía sau chậu Lan Hồ Điệp trong nháy mắt im lìm bất động.

“Cô điên rồi sao?” Uyển Thật nhìn từ đầu đến chân Dương Tư Đình một lần. “Tiểu thư, tôi nghĩ là cô điên thật rồi!”

Không sai, Hạ Diễm Hinh đúng là bạn tốt nhất của cô hồi cấp hai, hai người thi đỗ đại học thi ở chung phòng, nhưng mà trước khi nhập học, cô trải qua quay phim thử, kí kết hợp đồng với công ty người mẫu, vì vậy tạm thời nghỉ học, bận bịu quá, hai người cũng ít khi liên lạc.

Cộng thêm cha ghê Hạ Diễm Hinh yêu tiền ham mê bài bạc, mẹ lại là một ả sắc thuốc (ốm đau liên miên), hàng ngày Hạ Diễm Hinh phải bận rộn đi làm, cũng không có thời gian để liên lạc với bạn thân.

Dương Tư Đình cắn cắn môi, cúi đầu nhìn lại chính mình. Đúng vậy, lời cô vừa nói, nhất định khiến người khác không thể tưởng tượng nổi.

Nào có ai sẽ tin tưởng, cô gái nghèo khổ chết do tai nạn xe cộ Hạ Diễm Hinh, vậy mà sống lại trở thành Dương Tư Đình, thiên kim tiểu thư chứ... Bản thân cô lúc hồi hồn, cũng cảm thấy rất hoang đường.

Sau khi tỉnh lại từ tai nạn xe cộ, từ một cô gái mười mấy tuổi hàng ngày vất vả kiếm tiền, thành một cô gái xuất thân danh môn, đã có chồng, cô đã từng hoài nghi mình là người nhân cách phân liệt, hoặc là bị bệnh tâm thần.

Nhưng mà, cô rất rõ ràng thần trí của cô là bình thường, rất rõ ràng, ở trong cơ thể của Dương Tư Đình, chính là hồn của cô, Hạ Diễm Hinh.

“Uyển Thật, cậu hãy nghe tớ nói, tớ biết chuyện này rất khó tin, nhưng mà, tớ thật sự là Hạ Diễm Hinh.”

“Đủ rồi! Tôi không biết cô là ai, cũng không biết đây là trò đùa biến thái cô tạo ra, mục đích cuối cùng là làm gì, nhưng mấy ngày trước, tôi đã gặp Diễm Hinh trước cửa hàng bách hóa Thế Hệ.”

Dương Tư Đình nghe vậy chấn động, “Làm sao có thể? Tớ... tớ không phải là đã chết rồi sao?” Từ “tớ” trong miệng cô, dĩ nhiên là chỉ Hạ Diễm Hinh.

“Đúng, trước khi xảy ra tai nạn xe cộ, Đường Hinh rất bình thường, sau khi tai nạn cô ấy đã được chữa trị... trời ạ, tôi thật sự điên rồi, làm gì mà cô kéo tôi lâu như vậy.” Uyển Thật liếc mắt.

Đầu óc Dương Tư Đình hỗn loạn, nhưng khi cô nhìn người bạn tốt đơn thuần ngày xưa, lúc này mặt đầy son phấn, mặc váy đầm vừa ngắn lại mỏng, phơi bày phần lớn ngực, trong tay còn kẹp điều thuốc... Trời ạ, cô ấy mới mười chín tuổi!

Một cơn tức giận chợt trào lên, Dương Tư Đình giành lại điều thuốc từ tay Uyển Thật: “Sao cậu lại trở nên xuống dốc như vậy? Trước kia cậu không phải như vậy! Cậu là người mẫu, không phải gái tiếp rượu!”

“Bệnh tâm thần.” Uyển Thật khoanh tay, hừ môi cười lạnh. “Bên trong kia đều là những ông chủ lớn, chỉ cần họ đồng ý bỏ tiền bao nuôi, cơ hội phát triển trong giới nghệ sĩ cũng tốt hơn, cô thì biết cái gì?”

“Uyển Thật...”

“Xong chưa? Căn bản là tôi không biết cô... Cô đừng quấy rầy tôi nữa.” Uyển Thật hung tợn trừng mắt nhìn Dương Tư Đình, nghiêng đầu đi ra.

Dương Tư Đình kinh ngạc ngẩng người tại chỗ, ngón giữa còn nắm điều thuốc lá bị dính son môi.

Còn người đàn ông ở phía sau bồn hoa, cũng đứng nghiêm bất động, một đôi mắt tinh tường nhìn qua giữa những cánh hoa khép hờ, nhìn người mang sắc mặt tái nhợt, Dương Tư Đình.

Cho đến khi cô chán nản đi về phía cửa ra, thân thể cao lớn mới chậm rãi rời khỏi phía sau bồn hoa.

Nhìn bóng dáng mảnh khảnh màu xanh lam, Hoắc Tử Thực nheo mắt, môi mím khẽ mở: “Hạ Diễm Hinh?”

Đúng, cô ấy không phải Dương Tư Đình, cô ấy là Hạ Diễm Hinh.

Ngày đó ở bệnh viện, khi mở mắt ra, nhìn thấy đầu tiên chính là khuôn mặt Hoắc Tử Thực. Anh chỉ là lẳng lặng ngồi trên ghế dựa, hai cánh tay khoanh trước ngực, trông mắt đen liếc nhìn cô.

“Dương Tư Đình, cô thật giỏi, nửa đêm đi tìm đàn ông cũng có thể khiến suýt chút nữa thì mất mạng.” Hoắc Tử Thực mở miệng, câu đầu tiên chính là nhạo báng lạnh tới thấu xương.

Đầu cô nặng trĩu, giống như vừa bị đập bẻ ra, cái gì đều không nghe vào được, lại thấy anh ta gọi cô bằng một cái tên lạ lẫm - Dương Tư Đình.

Là ai? Cô chưa bao giờ nghe qua, cũng chưa từng nhìn thấy người đàn ông đang ở bên cạnh giường.

Sau đó, cô mới phát hiện ra, cô đã không còn là Hạ Diễm Hinh, mà là một phụ nữ thành thực hai mươi bảy tuổi, đã kết hôn.

Giải thoát--- đây là lần đầu tiên sau khi khiếp sợ và sợ hãi qua đi, suy nghĩ đầu tiên chui vào đầu cô chính là như vậy.

Cô thừa nhận, bản thân cô rất ích kỷ.

Trong lúc mờ mịt cùng lơ mơ cô hiểu được, cô đã sống lại, sau đó, thời gian dài nhiều thứ đè trước ngực, phải gánh vác khổ sở và nặng nề, trong nháy mắt đã bốc hơi hết rồi...

Rốt cuộc cô có thể thoát khỏi cha ghê bạo lực, người mẹ mềm yếu, thân thể đau ốm liên miên, gia cảnh nghèo khổ.

Cô cũng cho rằng thân phận Hạ Diễm Hinh, phải chết rồi, nếu không sao linh hồn cô lại rời khỏi thân thể? Vì thế, cô mới quyết định sống thật tốt với thân phận mới.

Vậy mà, nghĩ sẽ dễ dàng, làm lại vô cùng khó khăn.

Cá tính cô mềm yếu nhất gan, không học được tính kiên cường tùy hứng của Dương Tư Đình. Từ trung học cấp hai, đã làm thêm ở tiệm ăn, tạo thành thói quen cô sẽ nhìn sắc mặt người khác, thói quen cúi đầu trước người khác, biết thực tế tàn khốc trước mặt, lòng tự ái khiến cô tồn tại một gánh nặng.

Chỉ là muốn bắt chước được Dương Tư Đình tự tin ngạo mạn, cô phải tiêu hao toàn bộ tâm lực. Có lẽ may mắn, dù cô giả trang thế nào đều không giống, nhưng cũng không ai hoài nghi cô không phải Dương Tư Đình.

Bởi vì cô không phải “Giả trang”, mà là cả đời này, đều sống trong cơ thể Dương Tư Đình.

“Bíp bíp bíp!”

Tiếng còi vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ, sau kính ngạc là tình hồn, đứng cạnh con đường lớn, Dương Tư Đình đang muốn vẫy một chiếc taxi.

“Lên xe.” Một chiếc Porsche dừng ở trước mặt cô, cửa kính xe hạ xuống, Hoắc Tử Thực ngồi ghế tài xế, nhàn nhạt ra lệnh.

“Không cần, tự tôi có thể bắt xe về nhà.” Không ngờ tới anh sẽ tự dưng xuất hiện trước mặt, tay Dương Tư Đình khẽ vuốt ngực, cố gắng giữ vững vẻ mặt trấn định.

“Cô hi vọng tôi quay trở lại phòng bao, vui đùa với Uyển Thật một chút?” Hoắc Tử Thực nhíu đôi mày rậm.

Trái tim căng thẳng, Dương Tư Đình khẩn trương nhìn anh. “Anh định làm gì Uyển Thật?”

Hoắc Tử Thực nhếch môi: “Lên xe trước, tôi sẽ nói cho cô biết.”

Nuốt cổ họng khô khốc, Dương Tư Đình đi vòng qua Porsche sang bên kia, mở cửa xe. Khi bước qua cửa trong nháy mắt, chiếc Porsche màu bạc như tên bắn chạy băng băng trong đêm đen.

“Uyển Thật, cô ấy...”

“Mục tiêu của cô ta là tôi, tôi vừa đi, tự nhiên cô ta cũng sẽ rời đi thôi.”

Hóa ra là như vậy. Lấy được câu trả lời mong muốn, cô thở phào nhẹ nhõm, tâm tình khẩn trương bớt đi một chút.

“Thân thể cô khỏe không?” Đi được một đoạn đường, anh bỗng nhiên cất tiếng nói.

“Rất... rất tốt.” Cô lo lắng sợ hãi trả lời.

“Sao cô lại biết cô gái đó là Uyển Thật?”

“À... Đã biết từ trước đây rất lâu.” Cô khẩn trương mãnh liệt, liếm cánh môi.

“Tôi không hỏi cô thời gian biết, mà là hỏi tại sao biết.” Ánh mắt sâu thẳm tà tà hơn màn đêm tối, đem về mặt đứng ngồi không yên của cô thu hết vào mắt.

“Tôi học cùng trung học cấp hai với cô ấy.”

“Trung học cấp hai? Không phải trung học cấp hai cô học bên nước Anh sao? Hay là tôi nhớ nhầm?”

“À... Có một lần gặp gỡ, là bạn của bạn giới thiệu nên biết.”

“Không nhìn ra, cô còn quan tâm cả cuộc sống của bạn không cùng đẳng cấp.”

“Ừ.” Cô chột dạ dò xét nhìn anh một cái.

Trời ơi, van xin anh đừng hỏi nữa! Trán Dương Tư Đình rí ra lớp mồ hôi mỏng, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần ở giữa những ánh đèn neon nhấp nháy, lộ ra sự nhột nhạt và sợ sệt.

Có lẽ là do hoàn cảnh gia đình ảnh hưởng, cá tính của cô rất nhát gan, trời sinh dễ dàng khẩn trương, khi nói chuyện đối mặt với người cường ngạnh, liền có ý muốn tránh đi, cũng sợ trở thành tiêu điểm.

Cho nên, cô rất rõ ràng, mình không đảm đương nổi nhân vật lớn nào, cô chỉ thích hợp làm tiểu nhân vật trong đám đông mà thôi, an phận thủ thường trôi qua cuộc sống.

Sau đó trầm mặc một lúc lâu, chiếc Porsche màu bạc tiến vào khu nhà cao cấp tại Đài Bắc.

Dương Tư Đình thở phào nhẹ nhõm, đôi tay càng nắm chặt cái túi Kelly. Dọc theo con đường này, mỗi khi gặp đèn đỏ, Hoắc Tử Thực tựa như có tâm ý khác nhìn cô, ánh mắt của cô giống như con chuột trốn con mèo, hồi hộp mà hốt hoảng.

Ánh mắt này không lừa được người khác.

Ánh mắt của cô, không giống phụ nữ thành thực hai mươi bảy tuổi, mà giống cô gái mười tám - mười chín tuổi. Cũng không phải ánh mắt ngây thơ ngu ngốc chưa hiểu sự đời, mà là một loại trải qua thực tế đau khổ, rồi chưa đến nỗi quá mức chịu đựng.

Bất luận đó là ánh mắt như thế nào, đều không thể xuất hiện trên khuôn mặt của Dương Tư Đình.

So sánh ra, sau khi cô xuất hiện, làm ra đủ loại hành động khác thường, giống như là phong cách và cá tính của hai người khác nhau, có thể giải thích những vấn đề này, chỉ có một mẫu chốt....

“Hạ Diễm Hình.”

Khi đôi môi mỏng xinh đẹp, nhẹ nhàng buông ra cái tên này, toàn thân Dương Tư Đình run rẩy, gương mặt nhìn ra ngoài cửa sổ tái nhợt cứng đờ, không dám chuyển sang phía ghế lái.

Hai cánh tay Hoắc Tử Thực nắm chặt tay lái, dưới lông mày cao dày, đôi mắt bén nhọn, giống như mang theo móng vuốt sắc nhọn, quắp chặt lấy khuôn mặt thanh lệ.

“Vừa rồi, hình như tôi nghe thấy nơi nào đó nhắc tới cái tên này.” Chất giọng thấp trầm phiêu động trong xe.

“Không... tôi không... chắc anh nghe lầm.”

“Tư Đình, tôi phát hiện cô thay đổi.”

“Sao cơ?” Cô nghĩ nở nụ cười, nhưng lại khiến giọng nói trở lên mềm yếu hơn.

“Cô chưa bao giờ hỏi tôi một cách tử tế, cũng không tránh mặt tôi.”

Giống như một người thay da đổi thịt, từ đầu đến chân biến thành một người khác. Cho dù anh không quan tâm cô thế nào đi nữa, cũng rất khó để anh không nhận ra.

“Tôi nay tự hội ở câu lạc bộ, cô cũng không nên xuất hiện, trước đó cô phải biết trong loại trường hợp đó sẽ rất dâm loạn, chứ không thể ở trong đó rồi, sau đó mới lộ ra biểu hiện sợ hãi.”

Anh đều biết! Dương Tư Đình nhẹ nhàng xoay cổ mảnh khảnh, kinh ngạc nhìn vào đáy mắt thâm thúy kia, không thể tin được, cô đã cố gắng cất giấu hết cảm xúc, nhưng nhất nhất từng cử động đều bị anh tóm được.

Nuốt một cái trong cổ họng khô khốc, cô không có cách nào đối diện cùng cặp mắt sang như đuốc kia quá lâu, khiếp sợ mà rù mi mắt xuống.

Những chuyển động nhút nhát đó, với một người phụ nữ kiêu ngạo như Dương Tư Đình, sẽ không bao giờ có phản ứng như thế.

Thái độ của Dương Tư Đình luôn luôn kiêu ngạo, ngang ngược đến vô pháp vô thiên, tự coi mình như hoàng thân quốc thích vậy, đối với ai đều vênh mặt hất hàm sai khiến.

Cô gái trước mắt này, nhút nhát như một cây Hàm Tu Thảo (cây xấu hổ), ngẫu nhiên đối diện với một ánh mắt nghiêm nghị, khuôn mặt đẹp cô lại sẽ lo lắng căng thẳng không biết phải làm sao.

Cô như vậy, lại khiến người khác bị mê hoặc.

Hoắc Tử Thực đột nhiên ý thức được điểm này, phát hiện ra bản thân tốn thời gian cả một đêm, đều suy nghĩ đến cô.

Chuyện này chưa từng xảy ra, bao gồm cả những người phụ nữ khác. Kết hôn hơn một năm, cả hai đã có hiệp nghị từ sớm mạnh ai nấy chơi, mà anh, chưa bao giờ tin có chân tình, phụ nữ chỉ là anh dùng để giải tỏa dục vọng, không liên quan đến tình yêu.

“Tôi... tôi muốn đi toilet, xin lỗi.” Đối mặt với ánh mắt nghiêm nghị của anh, Dương Tư Đình lắp ba lắp bắp mở cửa xe, nhếch nhác ra khỏi Porsche.

Hoắc Tử Thực nheo mắt, nhìn cô lao đảo chạy trên đường đi, nhiều lần vấp phải vật trên đường suýt bị té ngã, loại hành động mang cảm giác ngây ngô trong lúc hoảng hốt kia, thế mà lại làm cho anh buồn cười.

Anh phát hiện, cô vợ “mới tinh” này đã khiến cho anh vô cùng hứng thú.

Hết chương 1.

Chương 2

Hạ Diễm Hình, năm nay mười tám tuổi, cha đẻ mất sớm, năm cô mười hai tuổi, mẹ cô tái giá, cha ghê là lưu manh tiêu chuẩn, ăn chơi trác táng, mẹ cô thường xuyên đau ốm phải uống thuốc, chỉ có thể làm chút việc vặt cho quán ăn nhỏ.

Từ trung học cấp hai, cô đã tự lo chi phí cuộc sống của mình, hiện tại cô đang học tại một trường đại học quốc lập có danh tiếng. Thời gian cô không phải lên lớp, thì đều đi làm thêm, ngày nghỉ thì làm nhân viên vệ sinh bán thời gian.

Cô khổ cực kiếm tiền, nhưng hơn phân nửa vào túi cha ghê, nếu cha ghê không lấy được tiền, sẽ đánh đập mẹ con cô.

Mà mẹ cô lại rất cố chấp, dù thế nào cũng không chịu bỏ cha ghê, Hạ Diễm Hình đành thuận theo mẹ, không có nửa câu oán hận, nhẫn nại chịu đựng.

Nói dễ nghe, cô gái này rất ngoan ngoãn nghe lời, nói khó nghe một chút, là nhát gan mềm yếu.

Xem xong tư liệu mà thư ký trình lên, Hoắc Tử Thực liền đem cô gái trong tài liệu, so sánh liên kết với người vợ tính tình đã thay đổi lớn gần đây.

Những tính nết được mô tả trong tài liệu, một là không xấu, xuất hiện trong cơ thể Dương Tử Đình sau tai nạn xe cộ, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Linh hồn vào nhầm thể xác? Rối loạn nhân cách? Hay là...

Để tìm hiểu đến cùng, bình thường anh luôn cố tình tránh về nhà vào thời gian ăn tối, nhưng nay anh lại từ chối một số tiệc xã giao, trở về nhà mà với anh không khác gì nhà trọ này.

Chiếc Mercedes SUV màu bạc dừng lại ở trước cửa nhà đầy hoa, Hoắc Tử Thực mở cửa xe, một tay cầm cặp công văn làm từ da màu đỏ rực, một đôi chân cường tráng bước xuống xe, đi lên cửa hiên, thuận tay kéo lỏng cà vạt.

Lấy thẻ điện tử ra, định mở khóa cửa, thì anh phát hiện cửa chỉ khép hờ.

Đẩy cửa ra, Hoắc Tử Thực vừa bước chân vào trong nhà, thì một vật thể mềm mại bất ngờ nhào vào ngực anh, anh chấn động, rú hai mắt nhìn xuống cái đầu trong ngực.

Mặt Dương Tử Đình đầy sợ hãi, trắng bệch, giống như người chết đuối vớ được một gốc cây đại thụ cao vút, hai tay mảnh khảnh ôm chặt lấy anh.

Mặt cô dán sát vào lồng ngực anh, trong mắt chứa đầy nước mờ mịt, vẻ mặt sợ hãi vô cùng. Xem ra, cô sợ hãi đến mức không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc, cũng không biết được là cô đang ôm anh.

Cô đang run rẩy, lông mi thật dài chớp chớp, nhìn qua tựa như búp bê dễ vỡ vậy. Hoắc Tử Thực không chớp mắt nhìn người trong lòng, phát hiện anh rất khó mà thờ ơ với người vợ nhát gan mềm yếu này.

“Chuyện gì xảy ra?” Giọng nói mang theo dịu dàng mà anh không phát hiện, đằng sau lưng nhỏ nhắn mà mềm mại bàn tay anh vỗ nhẹ mấy cái.

Cô nâng đôi mắt chứa đầy nước, mặt sợ hãi chỉ chỉ phòng khách, nghẹn ngào nói: “Có chó...”

“Gâu gâu...” Một con chó lông trắng sáng, trên tai buộc chiếc nơ con bướm màu đỏ rực, chạy nhanh về phía chủ nhân.

Chân mày đang nhíu chặt liền buông lỏng, Hoắc Tử Thực cúi đầu, nhìn cô gái càng sợ hơn càng rúc sâu vào lồng anh, trái tim anh hình như lại càng mở rộng chào đón hơn.

“Đừng nói với tôi, cô không biết đây là chó mà cô nuôi?” Hoắc Tử Thực bình thản hỏi.

“Tôi... tôi nuôi?” Mặt Dương Tử Đình lo sợ mà nghi ngờ, phát hiện con chó cứ vòng tới vòng lui quanh chân cô, thậm chí còn đưa lưỡi liếm bắp chân cô, đôi tay cô lại càng níu chặt áo vest của Hoắc Tử Thực, vừa hãi vừa sợ, co rúm người lại.

Ồ ô... Không nên tới gần cô... Cô sợ chó nhát!

“Chị Trần, chuyện gì đang xảy ra?” Hoắc Tử Thực gọi người giúp việc.

Một người phụ nữ trung niên tầm hơn bốn mươi tuổi lau tay, chạy chậm từ phòng bếp ra ngoài. Chị Trần nghe lời nói mà hiểu rõ sắc mặt chủ nhân, nhìn bà chủ bị sợ hãi núp trong lòng ông chủ, liền nhanh chóng ôm lấy con chó.

“Hoặc tiên sinh.” Chị Trần chào hỏi ông chủ, người mà ít khi về nhà vào thời gian cơm tối.

“Tại sao shirley lại ở chỗ này?” Hoắc Từ Thực liếc nhìn con chó đang liêu mạng giẫy giụa trong ngực chị Trần.

“Xế chiều hôm nay Dương phu nhân mang trở lại đây, bà ấy nói sợ phu nhân ở nhà nghỉ ngơi nhằm chán, cho nên mang Shirley trả lại.” Chị Trần giải thích.

Ban đầu vì chúc mừng tân hôn của con gái bảo bối, mẹ của Dương Tư Đình mua con chó này làm quà tặng tân hôn, chỉ là lúc trước Dương Tư Đình bị tai nạn phải nằm viện, Dương phu nhân thương con chó liền mang nó trở về Dương gia chăm nom.

“Bà ấy không gặp phu nhân sao?” Thành linh Hoắc Từ Thực hỏi.

Chị Trần sững sốt hồi lâu, mới lấy lại tinh thần: “Khi đó phu nhân đang ngủ trưa. Dương phu nhân không muốn đánh thức phu nhân, ngồi một chút rồi rời đi luôn.”

“Tôi biết rồi. Trước tiên chị thả Shirley vào sân sau đi.” Hoắc Từ Thực nói.

“Đạ.” Chị Trần vội vã trả lời, vẫn ôm chặt con chó vẫn đang muốn nhào về phía nữ chủ nhân.

“Ồ..ô...” Không chiếm được cung chiêu từ nữ chủ nhân, con chó phát ra âm thanh ai oán nghẹn ngào.

Âm thanh này làm người thương yêu, người yêu chó nghe thấy, quả thực là muốn cung nựng con chó này, nhưng mà Dương Tư Đình co rụt bả vai, gương mặt chui sâu vào trong ngực Hoắc Từ Thực.

Hoắc Từ Thực ôm cô, đi qua đồ nội thất trang trí vào phòng khách màu xám, tông màu lạnh khiến không gian rộng rãi càng trở nên trống trải.

“Không sao rồi, tôi đã bảo chị Trần đem Shirley nhốt ở sân sau rồi.” Hoắc Từ Thực đỡ Dương Tư Đình ngồi xuống sofa, thuận tay bung lên một ly nước lạnh đưa cho cô.

Dương Tư Đình nhận lấy, cúi đầu nhấp một ngụm, mười ngón tay cầm ly khẽ run, không phát hiện cử động của bản thân vẫn chưa hết sợ hãi, đều rơi vào một đôi mắt đen lấp lánh.

“Tại sao sợ chó?”

Cô vẫn chưa hồi hồn, hoảng hốt bật thốt ra; “Cha tôi... Trước kia có nuôi một con chó Đức, con chó kia rất hung dữ, có một lần nửa đêm chạy vào phòng tôi, tôi sợ hết hồn, liền lấy đồ ném nó, sau đó con chó kia liền nhào tới cắn tôi...”

“Là cha dê hay là cha ghê?”

“Cha ghê...” Suy nghĩ hỗn loạn đột nhiên căng thẳng, cô nâng lên cặp mắt ngân ngấn nước, khuôn mặt hiện đầy kinh ngạc.

Trời ơi, cô nói lỡ miệng rồi.

“Lại muốn trốn?” Hoắc Từ Thực cười lạnh một tiếng, cánh tay dài duỗi ra, không tốn chút sức nào đã tóm được Dương Tư Đình kéo trở lại.

Cô bị kéo lại ngồi trên ghế sofa, kinh hoàng nhìn anh, trái tim nhảy lên kịch liệt, ngực thất lại như không thở nổi.

Anh phát hiện ra rồi sao? Có thể sao? Ly kỳ như vậy, hoàn toàn không có khoa học nào giải thích được chuyện này, ngay cả chính cô cũng thấy khó tin, mà anh có thể phát hiện ra sao?

“Cô không phải Dương Tư Đình.” Hoắc Từ Thực nói câu này, làm vỡ vụn sự tự an ủi của cô.

“Không... tôi...” Dương Tư Đình hét lên đầy lo lắng, mà thậm chí cô không biết nên phủ nhận hay gật đầu.

Mỗi ngày sáng sớm rời giường, mỗi đêm trước lúc ngủ, cô đều phải tập trung can đảm lớn lao, mới có thể đối mặt mình trong gương.

Nên cảm thấy may mắn, Dương Tư Đình là một người đẹp, lông mày nhỏ nhắn, hai mí mắt dài, cặp mắt rất sáng, cánh mũi xinh đẹp, môi mềm như cánh hoa, cộng thêm trình độ học vấn cao và bối cảnh gia đình giàu có, cô đang được sống trong hoàn cảnh mà nhiều người đều mơ ước.

Một tai nạn xe cộ, cô không chết, mà còn trở thành thiên kim danh giá, khiến toàn bộ phái nữ Đài Loan đều phải ganh tị, cô không dám cảm tạ trời xanh ban cho cô cuộc sống mới.

Chỉ vì trời sinh tính cách của cô đã nhút nhát, không biết giả dạng phong cách tính tình của cô nàng nhà giàu hào hoa xa xỉ.

“Tôi là một thương nhân chân chính, tôi không quan tâm khoa học hay sự kiện siêu nhiên, cũng không có hứng thú với những chuyện đó.” Một đôi mắt sắc bén, chưa từng rời khỏi gương mặt hoảng hốt luống cuống của cô, Hoắc Từ Thực lạnh lùng nói.

Nói thật, thậm chí người vợ đã kết hôn hơn một năm, anh cũng không cảm thấy hứng thú... nhưng đó là chuyện trước khi xảy ra tai nạn xe.

“Tôi...” Dương Tư Đình lo lắng nâng lên lông mi dày, đôi mắt tràn đầy nước, nhút nhát nhìn khuôn mặt đẹp trai nhất mà cô từng thấy.

Trước kia, khi cô còn là Hạ Diễm Hinh, phái nam mà cô quen biết đa phần đều là những bạn nam cùng tuổi, phần lớn cá tính đều rất dễ xúc động và lỗ mãng, phần nhiều ăn mặc chi tiêu đều ngửa tay xin gia đình.

Hoắc Từ Thực không giống.

Năm nay anh gần ba mươi tuổi, khuôn mặt vô cùng đẹp trai, vai rộng, thân hình cao lớn. dù mặc loại quần áo gì, đều đẹp trai và rất nam tính.

Anh không phải là chàng trai, từ đầu đến chân, kể cả ánh mắt, đều thể hiện được sự hấp dẫn của đàn ông, khiến cho cô gái hay phụ nữ cũng đều bị thu hút, cảm thấy thẹn thùng, chỉ mắt đối mắt trong phút chốc cũng khiến cho toàn thân nóng lên.

Anh chỉ cần ngồi trên ghế sofa, không nhúc nhích cử động, giống như một vị vua nhìn xuống chúng sinh, trên người tỏa ra một cảm giác ngông cuồng của sự xâm lược.

Đột nhiên ngực cô co rút một cái, bỗng nhiên cô cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Cô còn non nớt, làm sao chống đỡ được người đàn ông thâm trầm quanh năm ở giữa chiến trường thương mại?

Cổ họng mảnh khảnh cảm thấy chất, cô run sợ, rù lông mi dài xuống, đầu lưỡi mềm mại lộ ra, nhẹ nhàng liếm qua cánh môi khô.

Biểu hiện trẻ trung ngây thơ mà tự nhiên này của cô, so với nhiều phụ nữ cố gắng quyến rũ Hoắc Từ Thực, lại là một loại hấp dẫn mãnh liệt kích thích giác quan.

Anh nghĩ sẽ nắm chặt hai cánh tay cô, cúi đầu hôn cô.. Chỉ kém một chút nữa, lý trí sẽ bị thua dục vọng, nhưng anh phải cố gắng áp chế dục vọng xuống.

“Tôi không biết giữa Dương Tư Đình và Hạ Diễm Hinh có quan hệ gì, nhưng tôi rất rõ ràng, người trước mặt tôi giờ đây, không phải là Dương Tư Đình đã kết hôn với tôi hơn một năm trước.”

“Tôi không phải Dương Tư Đình... Tôi là Hạ Diễm Hinh.” Cô dùng giọng nói như muốn khóc thốt lên, yếu ớt mà nói thêm. “Tôi cũng không biết tại sao lại biến thành như vậy, khi tôi tỉnh lại, thì phát hiện mình biến thành một người khác.”

“Sống lại?” Trong đầu Hoắc Từ Thực đột nhiên thoáng qua cái từ này. Anh có một cô em gái họ quan hệ cũng khá thân, thích xem tiểu thuyết ngôn tình, nhiều khi rảnh rỗi lại xông vào phòng làm việc của anh tán gẫu chút tình tiết truyện, những thú vui tuổi trẻ.

Đối với những thứ đó, từ trước tới nay anh đều không có hứng thú, chỉ là thỉnh thoảng không để ý nghe lọt mấy câu. Nhớ có một lần em gái họ trở về oán hận, vì trong tiểu thuyết nữ nhân vật chính chết, sao tác giả không để cho nữ chính sống lại.

“Tôi không biết... có lẽ là vậy.” Dương Tư Đình mờ mịt nhìn anh, không nghĩ tới anh lại có thể bình tĩnh hỏi cô, nếu là người khác, đã cho rằng thần trí cô không bình thường rồi..

Nhưng Hoắc Từ Thực chỉ bình tĩnh nhìn cô, sâu trong đôi mắt đen như mực, không hề tìm thấy sự hoài nghi hoặc cảm giác thấy hoang đường.

“Anh thật sự tin tưởng tôi sao?” Cô lại liếm cánh môi một cái.

Một cơ thể phái nữ trưởng thành, nhưng linh hồn trẻ trung ở bên trong, cô ấy hành động tự nhiên, nhưng lại vô cùng quyến rũ mê người.

Hoắc Từ Thực bắt buộc bản thân phải dời ánh mắt khỏi cánh môi hồng nhuận. “Tại sao tôi lại tin? Mỗi ánh mắt, mỗi động tác cử chỉ của cô đều nói cho tôi biết rằng, cô không phải là Dương Tư Đình.”

“Cảm ơn anh.” Cô nói như trút được gánh nặng.

“Cảm ơn cái gì?” Anh nhướn mày rậm, vẻ mặt lưỡi biếng, hấp dẫn đến người khác phải nín thở.

“Tin rằng tôi không phải Dương Tư Đình.”

“Cô đang nói cái gì? Mặc kệ trong cơ thể này... không, phải nói là linh hồn.” Anh không tin quỷ thần, nhưng cũng chưa từng phủ nhận, trên đời này quả thật có nhiều việc lạ mà khoa học không thể giải thích. “Mặc kệ linh hồn đang sử dụng thân thể này là ai, nhưng cô chính là Dương Tư Đình.”

Cô nghe vậy, tim liền đập nhanh và loạn nhịp. Anh nói không sai, dù thế nào đi nữa, bây giờ cô chỉ có thể sống với thân phận Dương Tư Đình.

“Vậy chúng ta...” Cô nghĩ đến quan hệ vợ chồng giữa hai người mà ngượng ngùng, ngước mắt nhìn anh.

“Yên tâm đi, cuộc hôn nhân này chỉ có trên danh nghĩa, trước khi kết hôn đã sớm thống nhất không can thiệp vào chuyện riêng của nhau.”

Kéo cà vạt xuống, cởi ra mấy cái cúc áo sơ mi. anh vuốt vuốt trán, gương mặt đẹp trai thư giãn hơn nhiều, không còn nghiêm túc như vừa rồi.

Nhìn anh không giống với người đàn ông đã kết hôn, anh có thói quen của người sống một mình, cả cơ thể đều toát ra hơi thở tự do.

Đây là cuộc hôn nhân như thế nào? Rõ ràng trong lễ đường hai người đã trao đổi lời thề vĩnh hằng, nhưng bí mật mỗi người lại sống cuộc sống của riêng họ.

Dương Tư Đình thấy thật lạ lùng... Dù cuộc hôn nhân này, hay là người đàn ông trước mắt này... chỉ một ánh nhìn của anh đã có thể làm chủ nhịp tim và hô hấp của cô

Lúc nửa đêm, trong biệt thự yên tĩnh không có âm thanh nào.

Chị Trần ngủ ở tầng một gần phòng khách, tầng hai là thư phòng và phòng giải trí, tầng ba là một phòng đàn piano và phòng sưu tập những vật nghệ thuật, tầng bốn là vài phòng dành cho khách nên bỏ trống.

Phòng ngủ chính ở tầng năm là tầng cao nhất, yên tĩnh như bị cô lập. Bên trong phòng có một gác mái nhỏ được thiết kế đặc biệt, có thể đi thẳng tới vườn treo ở tầng cuối.

Hoắc Tử Thực ngồi trên chiếc ghế dài khắc hoa, thưởng thức vườn hoa với màu xanh là chủ đạo, trong tay cầm một ly Whisky có đá, một mình nhắm nháp.

“Đừng... đừng đến... đừng đánh mẹ tôi... Không!”

Một hồi tiếng khóc truyền vào tai, Hoắc Tử Thực để ly rượu xuống, từ cửa nhỏ của tầng cuối đi trở lại tầng năm, đi tới gian phòng cách vách phòng ngủ chính.

Kết hôn đã hơn một năm, anh và Dương Tư Đình chưa bao giờ cùng phòng. Đêm tân hôn, cô ta ngã bái với anh, nói trong lòng cô có người khác, không thể ngủ cùng giường với anh. Mà anh không có hảo cảm với cô gái ngang ngược đó, nên dĩ nhiên là đồng ý.

“Đừng... đừng đánh tôi... van xin ông...” Tiếng khóc yếu ớt, giữa đêm khuya vắng vẻ, vang vọng trong bóng tối.

Cửa phòng không khóa. Hoắc Tử Thực đẩy cửa tiến vào, đi tới bên giường, nhìn một cục co rút ở trên giường. Dương Tư Đình mơ thấy ác mộng, hai tay cô túm chặt chăn, nước mắt chảy dài.

“Tư Đình.” Anh lay lay cô.

“Đừng đánh... van xin ông... Ông muốn bao nhiêu tiền tôi sẽ đưa hết cho ông... Đừng đánh nữa...” Ý thức của cô đang chìm trong giấc mộng khô sở, gương mặt trắng ngần dính đầy nước mắt, đôi mày thanh tú nhũn chặt lại, mảnh mai nhỏ bé khiến người khác thương xót.

Đôi mắt đen khóa chặt dòng nước mắt thanh lệ kia, thân hình cao lớn ngồi xuống bên mép giường, bàn tay to khỏe vuốt gương mặt cô, còn rượu trong dạ dày bắt đầu quấy rối, hòa tan sự lạnh lùng thờ ơ của anh.

Trong đôi mắt đen thoáng qua thương xót nhân nhật, ngực anh khẽ động.

Cô mới mười tám tuổi, còn trẻ như vậy, lại phải mang gánh nặng cuộc sống. Nhớ đến trong tài liệu có ghi, vì đi làm, Hạ Diễm Hình vội vã nên mới xảy ra tai nạn xe cộ, liền chết đi.

Trong cuộc sống của anh có rất nhiều loại hình phụ nữ, phần lớn là các cô gái xuất thân giàu có được chiều chuộng, hay các nữ minh tinh người mẫu gặp dịp thì chơi, còn như cô yếu đuối đáng thương, anh chưa từng chạm qua.

Có lẽ vì thế, mà anh đặc biệt chú ý tới cô vì còn trẻ, dễ dàng bị hoảng sợ.

Tròng mắt đen nhũn lại, ngón tay có vết chai lướt qua da thịt mịn màng. So với người vợ “cũ”, thì người vợ “hoàn toàn mới” này lại có thể động đến dòng suy nghĩ của anh, làm anh không tự chủ được mà nghĩ nhiều về cô.

Trong nháy mắt, cô thoát khỏi cảnh trong mộng, hoảng sợ mở hai mắt ra.

Hai đôi mắt giao nhau trong ánh sáng mờ ảo, tại thời khắc này cả thế giới như bất động, chỉ còn lại tiếng hai trái tim đang đập trong lồng ngực.

“A.” Cô sùng sốt vài giây mới giật mình hô lên, ngồi dậy túm lấy chăn lui về phía sau.

“Cô nghĩ tôi muốn làm gì cô?” Anh nửa đùa nửa thật hỏi cô.

“Không... tôi chỉ là vừa bị dọa sợ.” Cô nhút nhát nói, tay nhỏ bé xoa xoa mặt mới biết cả khuôn mặt cô đều là nước mắt.

“Cô gặp ác mộng.” Anh nhẹ nhàng nói, thân hình cao lớn đứng thẳng lên rồi xoay người đi.

Nhìn bóng lưng rộng và cứng cáp, một cái bẫy trái tim vô hình, đột nhiên trong cô có một chút kích động hoang đường.

“Không phải ác mộng!” Cô vội vã nói, thành công khiến anh dừng lại bước chân.

“Cái gì?” Anh khẽ nhúm mày, quay mặt lại nhìn cô.

“Tôi mơ thấy chuyện trước kia.” Bị đôi mắt đen sâu thẳm nhìn chằm chằm, dừng khi vừa ngưng tụ được nháy mắt đã chạy mất, cô lắp bắp nói.

“Cha ghê thường đánh cô?” Anh quay trở lại, đứng cạnh giường hỏi cô.

“Nếu như ông ấy không có tiền đánh bạc thì sẽ đánh.” Cô trả lời xong mới kinh ngạc nhìn anh. “Tại sao anh biết...”

“Tôi đã điều tra cuộc sống của Hạ Diễm Hình.” Anh không do dự nói.

Đầu tiên cô rất kinh ngạc, sau đó nhớ lại chuyện ở câu lạc bộ mấy ngày trước, lại nghĩ tới anh đã biết tình trạng gia đình cô trước khi sống lại, hai gò má thấy nóng ran, cô cúi đầu không nói.

“Cho dù quá khứ có như thế nào, cô cũng đã được giải thoát.” Nhìn cô cắn môi không nói, anh nuốt một chút nước bọt, giọng nói khàn khàn trấn an.

Cô chậm rãi nâng đôi mắt lên nhìn anh, hai đầu gối ở trước ngực, đôi tay ôm chặt lấy chính mình, chui trong chiếc chăn bông mềm.

“Cô đã trở thành Dương Tư Đình, coi như là trời cao bồi thường cho cô, cô có thể sống một cuộc sống khác, những thứ đã trôi qua kia, dứt khoát quên đi, dù sao, cô cũng vĩnh viễn không thể trở về làm Hạ Diễm Hình nữa.”

“Tôi rất sợ...” Cô ghen ngào.

Từ khi xảy ra tai nạn xe cộ, cô lâm vào hôn mê, đến khi mở mắt ra phát hiện bản thân trở thành một người khác. Trong khoảng thời gian này, cô ngập trong sự sợ hãi, không thể bày tỏ câu cứu với ai, hôm nay có anh, giống như một chuyến phiêu lưu, cuối cùng cũng tìm được bạn đồng hành, liền kể hết tâm sự yếu ớt và bí mật của mình cho anh.

Nhìn cô rơi nước mắt, nước mắt giống hạt mưa rơi trên châu rơi xuống. Ngực Hoắc Tử Thực cứng lại, ngồi lên mép giường.

Cô mới mười tám tuổi, còn chưa trải nghiệm cuộc sống nhiều, lại phải sống theo cuộc sống của người phụ nữ trưởng thành hai mươi bảy tuổi, khó trách cô lại có nhiều phản ứng cử chỉ không lưu loát như vậy.

Khi anh như một con sư tử, đã quen thuộc với sự thật tàn khốc - quy tắc sư tử trong rừng rậm (muanho: kiểu như mạnh thì sống, yếu thì chết, cá lớn nuốt cá bé), cô như một con thỏ nhỏ nhút nhát sợ hãi, tệ nhất là, con sư tử này lại nổi lên lòng muốn bảo vệ, muốn kéo con thỏ nhỏ này vào ngực để chăm sóc.

Mà con sư tử này, thật sự đã làm như vậy.

Hoắc Tử Thực đưa hai cánh tay ra, ôm cô vào trong ngực, bàn tay to lớn dán trên lưng cô qua lớp áo ngủ bằng tơ tằm, ngay cả anh cũng không biết, thì ra trong cơ thể anh, còn có một mặt dịu dàng dễ dàng dành cho phụ nữ như vậy.

Vậy mà, sự dịu dàng dễ dàng này lại đối với một linh hồn trong cơ thể người khác.

“Hoắc... tiên sinh...” Trái tim loạn nhịp lo sợ, thân thể cô hơi cứng đờ.

“Tử Thực.” Anh sửa cách cô gọi. “Đừng quên, quan hệ của chúng ta là vợ chồng, nếu như em không muốn làm cho người khác sinh nghi, gặp một đồng tiền toái không cần thiết, tốt nhất là tạo thói quen gọi anh như vậy.”

(muanho: mua thấy anh chị thân thiết hơn rồi nên sửa cách xưng hô thành anh - em nha,)

“Tử... Thực.” Cô ngượng ngùng nhẹ nhàng gọi ra, gương mặt lập tức đỏ ửng.

Hoắc Tử Thực nhẹ nhàng nở nụ cười nhẹ, tâm tình cực kỳ tốt. Cô gái này giống như trong tài liệu ghi chép, tính tình ôn hòa ngoan ngoãn, thật sự rất giống con thỏ nhỏ.

“Hãy quên hết chuyện trước kia đi, tập trung học cách trở thành Dương Tư Đình, thích ứng với cuộc sống hiện tại. Anh biết em sẽ gặp rất nhiều khó khăn, nhưng ngoài cách này ra, không còn cách nào khác, em cũng không thể nói chuyện em không phải Dương Tư Đình cho người khác biết.”

“Em biết.” Dựa sát vào bờ ngực vững chắc của anh, cô nhỏ bé yếu ớt đáp lại.

Tâm, cùng trái tim trở về nhịp đập bình thường, cực kỳ bình tĩnh.

“Yên tâm, anh sẽ giúp em.”

Theo bản năng nói ra câu cam kết này, không kịp đi qua khu vực não để suy nghĩ, chỉ là vừa nói ra khỏi miệng, một giây sau bản thân anh liền thấy kinh ngạc.

“Tại sao?”

“Hả?”

“Tại sao anh lại giúp em?” Đôi mắt sáng có chút sương mù, ngửa lên từ trong ngực anh, nhìn anh khó hiểu.

“Em muốn nghe lời nói thật?” Anh nhếch khóe môi. “Anh cưới Dương Tư Đình, mục đích chính là củng cố quan hệ hợp tác giữa hai nhà Hoắc - Dương; còn cô ấy chọn lựa gả cho anh, cũng vì cha cô ấy khuyên cô ấy bằng mọi cách. Anh nghĩ, trong thời gian vừa rồi em cũng hiểu được, tính tình của Dương Tư Đình có nhiều...làm cho người khác không dám khen tặng.”

Cô lúng túng gật đầu. Vì giả bộ cho giống Dương Tư Đình, cô đã xem qua nhật ký của Dương Tư Đình, cũng lấy cớ sau tai nạn xảy ra chứng mất trí nhớ tạm thời, đã hỏi chị Trần từng ly từng tý chuyện của Dương Tư Đình, biết rằng cô ấy có tính tình của thiên kim tiểu thư nhà giàu.

“Anh và cô ấy như hai người xa lạ, bình thường đều là ai đi đường nấy, đối với cô ấy, anh không hề thích mà còn có chán ghét, nghiêm túc mà nói, qua cuộc hôn nhân danh nghĩa này, hai bên có thể củng cố lòng tin về quan hệ hợp tác giữa hai nhà.”

Nghe giọng nói không mang chút tình cảm nào của anh, nói về cuộc hôn nhân thương mại giữa anh cùng Dương Tư Đình, một lần nữa cô lại càng cảm thấy sợ cuộc sống đen tối của những người nhà giàu.

Đối với những người con trong nhà giàu, hôn nhân hình như chỉ là một loại thủ đoạn, các loại tình tiết hoang đường đều có, trước mặt người khác đều diễn vai hoàng tử công chúa lãng mạn, nhưng sau lưng lại chỉ vì lợi ích, củng cố phát triển kinh doanh, có thể là những mối quan hệ tình tế giữa kẻ thù.

“Lần này Dương Tư Đình xảy ra tai nạn xe, em hẳn biết rõ. Không biết paparazzi điều tra như thế nào, đêm đó cô ấy muốn đi gặp đàn ông, mới có thể đi xe quá nhanh xảy ra tai nạn.” Giọng Hoắc Tử Thực trầm thấp, mang theo nồng đậm châm biếm. “Hiện tại, người phụ nữ gây phiền toái cho anh đã chết, anh nên cảm ơn em mới đúng.”

“Đây không phải là mong muốn của em.” Ngực cô đột nhiên quặn chặt, anh nói như vậy, giống như là cô trộm đi thân thể của Dương Tư Đình, hại chết Dương Tư Đình chân chính.

Bàn tay anh vỗ nhẹ lưng cô, giọng nói của anh cũng không trêu đùa như vừa rồi. “Anh biết.” Chuyện linh hồn nhập vào thân thể khác, trên đời này có ai làm được? Được sống lại nhưng linh hồn lại thay đổi.

“Em yên tâm, giúp em cũng chính là giúp bản thân anh, dù sao, cuộc hôn nhân của anh và Dương Tư Đình cũng phải tiếp tục, em liền quên Hạ Diễm Hình đi, quên tất cả quan hệ với Hạ Diễm Hình đi, sống cuộc sống của Dương Tư Đình thật tốt.”

Giọng nói trầm ấm như mang một phép thuật thần bí, gạt bỏ sự lo lắng của cô, nhưng cũng làm cô sợ. Người đàn ông này giúp cô, không phải xuất phát bởi lòng nhân từ đơn thuần, phần lớn nguyên nhân là vì lợi ích sau cuộc hôn nhân này...

Cũng đúng, Dương Tư Đình chân chính chết rồi, mà cô, chiếm cứ thân thể Dương Tư Đình, nhất định phải sống cuộc đời này thay Dương Tư Đình.

Nhưng ít ra, cô có thể tin tưởng anh, lệ thuộc vào anh không?

“Khuya lắm rồi, em ngủ sớm một chút đi.” Hoắc Tử Thực đẩy nhẹ cô ra, cô nâng lên khuôn mặt có nụ cười yếu ớt.

“Em có thể hỏi anh một chuyện không?” Hai hàng lông mi dài khẽ run, cô nhẹ nhàng hỏi.

“Chuyện gì?”

“Anh ... có thích ai chưa?”

Quả nhiên là cô gái mười tám tuổi, mới có thể hỏi một câu như vậy... Đơn thuần khiến người khác phải buồn cười. Hoắc Tử Thực không dấu vết nở nụ cười.

Anh ở tuổi này, lại là người đàn ông có bối cảnh, sớm đã không còn yêu thích cái gì, mà là cân nhắc lợi ích thiệt hơn, nhìn mọi vật đều xem giá trị sau lưng nó.

Đáng giá, thì liền thích. Không đáng giá, thì loại bỏ càng sớm càng tốt.

Thích hay không, căn bản không hề suy nghĩ đến.

Mà cô, có xuất thân như vậy, dĩ nhiên sẽ không hiểu được suy nghĩ cùng tư duy logic của những người như anh.

“Tại sao lại hỏi như vậy?” Sau khi tạm dừng một lúc, Hoắc Tử Thực mỉm cười hỏi ngược lại.

“À, em không có ý gì khác, chỉ muốn nói, nếu như anh có người trong lòng, em có thể...”

“Có thể làm gì?”

Cô ngượng ngùng đỏ mặt, cắn cắn môi dưới, cắn ra màu đỏ tươi mê người.

“Yên tâm, chuyện anh không có khả năng làm nhất, chính là phá hỏng quan hệ hôn nhân giữa anh và em” Anh đặc biệt nhấn mạnh chữ “em”, nhắc nhở cô, bắt đầu từ bây giờ, vợ anh không còn là Dương Tư Đình đã chết kia, mà là cô.

Chẳng biết tại sao, anh không cần nói rõ, cô lại có thể nghe ra dụng ý ở từ mà anh nhấn mạnh hơn kia, đây chính là bước đầu tiên hình thành sự ăn ý giữa hai người sao?

“Anh cũng sẽ không can thiệp vào chuyện của em, trừ việc duy trì tốt quan hệ hôn nhân này, anh cũng sẽ không hỏi han hay bắt em làm bất cứ chuyện gì.” Anh có thâm ý khác mà nhìn vào mắt cô, một đôi mắt sâu thẳm, giống như hai khối nam châm hút lấy hồn cô.

Một chút thất vọng tiến vào chiếm giữ đáy lòng cô, cô cúi mắt, che giấu cảm xúc khác thường này.

Cái anh muốn, chỉ là hôn nhân trên danh nghĩa như cũ... Ừ, vì anh cũng đâu thương cô.

“Em hiểu, em sẽ cố gắng phối hợp.” Cô nhẹ nhàng cười, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

“Rất tốt, chúc cho chúng ta hợp tác vui vẻ.” Anh đuổi tay về phía cô.

Chần chờ mấy giây, tay nhỏ bé mềm mại mới cầm lấy tay anh. Bàn tay của anh thật to, thật dày và có lực, mỗi ngón tay đều thon dài, khớp xương rõ ràng, tựa như tay của nghệ sĩ dương cầm, thật là đẹp.

Trái tim nhẹ nhàng nhảy lên, cô vội vàng rút tay về, cảm giác vẫn còn nhiệt độ của anh trên tay mình, hai gò má trắng nõn nổi lên hai đóa hoa hồng.

“Ngủ ngon.” Anh đứng dậy rồi đi, cả cái giường trở lên trống trải. và cả căn phòng cũng lạnh hơn khi anh rời đi.

Cô dựa vào đầu giường, kinh ngạc ôm lấy bản thân, cảm giác lên đầu gối, đôi mắt không tự chủ nhìn về phía anh vừa ngồi qua.

Nhịp tim rối loạn, thật lâu cũng không thể trở lại bình thường....

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Lén Yêu Chồng Phong Lưu Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Sau khi hai bên ký kết hiệp nghị, cô không còn đơn độc chiến đấu nữa, chồng của cô - trên danh nghĩa - biết tất cả về cô, anh sẽ giúp đỡ cô thích ứng với “Thân phận mới”.

Đúng, cô không nên nhớ lại quá khứ, quên hết tất cả những gì liên quan đến Hạ Diễm Hinh.

Từ nay về sau, cô, là thiên kim không chế “Ngày mai”, là Dương Tư Đình được Dương gia nâng niu trong lòng bàn tay.

“Tư Đình, con xuất viện cũng ba tháng rồi, nghỉ ngơi đủ rồi, muốn đến công ty vào hôm nào?”

Sáng sớm hôm nay, vừa rời giường không lâu, Dương Tư Đình vừa xuống lầu, liền nhận được cuộc gọi của Dương Minh Vượng.

Cô cảm thấy ổng nghe, vô cùng căng thẳng hít sâu, cố gắng đề cao giọng nói, để cho giống đại tiểu thư tùy hứng làm bộ. “Cha, trong khoảng thời gian này con đã suy nghĩ rồi, phát hiện con không có hứng thú với phương diện tài chính...”

“Con đang nói giỡn với cha sao? Tài chính là sở trường nhất của con, làm

sao mà con lại không hứng thú chứ?”

Cô nhắm chặt mắt, gương mặt nhăn nhó thành một nắm. Nên làm gì đây? Trình độ học vấn đại học cô còn chưa có, sao có thể đảm đương quản lý một tập đoàn lớn như vậy?

Khó sở suy nghĩ, một bàn tay to cướp lấy ổng nghe, cô nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, đôi mắt ngưng tụ, hai gò má ửng đỏ.

Hoặc Từ Thực mặc chiếc áo sơ mi màu xanh dương nhạt, một bên vai nhếch lên, kẹp ổng nghe, hai tay vẫn đang thắt cà vạt trên cổ áo.

“Cha, cơ thể Tư Đình mới tốt lên một chút thôi, sao cha lại nhẫn tâm bắt

nạt cô ấy rồi?” Vài lọn tóc rơi xuống che đi tròng mắt đen, cô gái nhìn anh

đến đờn ngồi trên sofa, mặt có chút ngu ngơ, khiến anh thiếu chút nữa đã cười ra tiếng.

Ngu ngơ như vậy, ngây thơ như vậy, làm sao có thể trở thành Dương Tử Đình ngang ngược kiêu căng? Độ cong bờ môi lớn hơn, một cái tay Hoắc Tử Thực còn rảnh liền gây gây sợ tóc hơi vênh bên má cô, đầu tiên cô ngẩn ngơ, lông mi dài như bướm đen bay tán loạn, trên mặt dạt dào sắc xuân.

“Gi, là Tử Thực à.” Dương Minh Vượng sừng sốt, mới phát hiện người đầu dây bên kia đã đổi người.

“Cha, cha để Tử Đình nghỉ ngơi nhiều thêm chút nữa, con muốn đưa cô ấy ra nước ngoài giải sầu một thời gian.”

Nhìn Hoắc Tử Thực thong dong đối đáp, cô biết lúc này mình tránh được một kiếp, thần kinh căng thẳng liền buông lỏng.

“Được, có thời gian con sẽ dẫn Tử Đình qua ăn cơm.” Hoắc Tử Thực khách sáo đồng ý, kết thúc trò chuyện với lão Dương.

“Cảm ơn anh.” Dương Tử Đình nhận lấy ống nghe để xuống, cảm kích cười cười.

“Gâu gâu!” Không biết Shirley chạy ra từ nơi nào, bất ngờ chạy về phía nữ chủ nhân.

“A!” Người ngồi trên salon bị dọa sợ đến ngã trên sàn nhà.

Thật may là trên nền nhà có trải thảm lông dày, giảm bớt lực va chạm. Cô bị Shirley nhiệt tình va chạm mà ngã xuống, chân chó gãi gãi trên quần áo cô, cố gắng làm lũng.

Hoắc Tử Thực đi vòng qua ghế salon, nhìn cô bị hoảng sợ không dám nhúc nhích, hai mắt nhắm chặt, giống như cô gái đang chịu hình.

“Em khỏe không?” Anh ân cần hỏi, lại không hề có ý định giúp cô tránh thoát Shirley.

“Ừm...” Giọng cô khẽ run, đáp lại một tiếng. Anh đã nói, nếu như cô muốn

trở thành Dương Tử Đình thật sự, để không ai nhìn ra sơ hở, cô phải nhanh chóng thân quen với Shirley, bởi vì những ai thân quen với Dương Tử Đình đều biết, cô rất yêu thích chó.

“Gâu,...gâu... gâu...” Ngửi thấy mùi hương hoa trên người nữ chủ nhân,

Shirley hưng phấn liếm mặt cô, theo thói quen, móng vuốt chân trước bắt đầu cào cào.

Cô sợ nhột uồn ẻo thân mình, cố gắng áp chế sự sợ hãi, nhưng mà Shirley lại quá nhiệt tình, móng vuốt cào rồi cào, làm cổ áo mở rộng, lộ ra nửa hai khóa tuyết trắng tròn.

Nữ chủ nhân sợ như sắp chết rồi, dĩ nhiên không phát hiện ra, nhưng Hoắc Tử Thực đứng nghiêm ở bên cạnh, từ trên cao nhìn thấy, từ góc này, toàn bộ cảnh xuân ướt át đều thu vào trong mắt.

Móng vuốt của Shirley cào lại cào trên khuôn ngực đầy đặn, cổ áo càng mở rộng lộ ra áo lót ren màu hồng đào đang bao lấy hai khóa tuyết trắng tròn, hai màu sắc đối lập, làm cho người mạch người khác căng cứng.

Hoắc Tử Thực phát hiện quần Tây của mình căng chặt, hai tay đang thất cả vạt cũng dừng lại, ánh mắt cúi xuống trong nháy mắt bị nhấn chìm (muanho: chìm vào đâu ta?)

Đáng chết, sáng sớm là lúc dục vọng của đàn ông là thịnh vượng nhất, mà cố tình cô lại nằm trên sàn nhà ở dưới cơ thể anh, đôi tay buông hai bên, nếu không phải con chó chường mắt kia chui tới chui lui ở trước ngực cô, thì anh đã có thể nhìn thấy nhiều hơn, khiến từng tế bào trong cơ thể đều muốn sống động đầy xuân sắc...

Nhận thấy không khí trong phòng khách đột nhiên thay đổi, đôi mắt cô mở ra nhìn lên, mang theo chút sợ hãi và mờ mịt.

Đôi mắt đen của anh như đang đốt cháy thành ngọn lửa, không chút nào che giấu nhìn cô.

Dục vọng quá mức mãnh liệt, mờ mịt như cô, sau khi kính ngạc qua đi, cô

cũng hiểu được, thân thể cô thành thực mà run lên, như có cái gì đó bị khơi gợi lên vì ánh mắt nóng bỏng của anh.

“Đau!” Đột nhiên đau đến truyền tới, cô duyên dáng kêu lên một tiếng, cúi đầu nhìn mới phát hiện, móng vuốt của Shirley xẹt qua ngực gần xương quai xanh, trên da có một vết thương nhỏ rỉ ra chút máu.

“Ồ..ô.” Giống như biết bản thân gây họa, Shirley liếm liếm móng vuốt, mặt vô tội nháy ra, chạy vòng quanh chân nam chủ nhân.

“Để anh xem” Hoắc Tử Thực kéo cô đứng dậy, hai người ngồi xuống ghế salon.

“Không, không cần đâu.” Cô khẩn trương kéo cổ áo lại, ánh mắt ngưng ngừng rủ xuống, nhịp tim từ từ tăng lên.

Cô quá là ngây thơ, nên không hiểu được lý trí của đàn ông khi đã bị dục

vọng không chế quá nửa, cho dù Hoắc Tử Thực là người rất giỏi kiềm chế cũng không ngoại lệ.

“Móng vuốt của nó rất sắc, để anh xem nào, có phải bị chảy máu rồi không?” Anh rất tự nhiên mà vạch cổ áo cô đang cố gắng túm nín lại, kéo xuống rồi kiểm tra.

Cảnh xuân ướt át tươi đẹp bị che giấu, lần nữa khoe ra trước mắt anh, ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn qua hai khóa tuyết trắng tròn, làm cô thấy khó thở, khẩn trương mà lưng thẳng tắp, lại không biết cử động đó càng khiến ngực cô hướng ra phía trước và căng to hơn.

Anh thừa nhận anh có chút tà ác, một chút thôi. Biết rõ cô chưa hiểu quan

hệ dục vọng giữa nam nữ, nhưng vẫn nhìn không được mà trêu chọc cô.

Có lẽ cô không biết được, khi cô dùng ánh mắt ngưng ngừng nhìn anh, căng thẳng mà liếm cánh môi, bộ dáng đó là hấp dẫn trí mạng của đàn ông.

Thật may mắn, cô gái này là vợ danh chính ngôn thuận của anh... Hơn nữa, anh cũng không ghét cô vợ “Hoàn toàn mới” này, có thể nói là có động lòng chút xíu.

“Có đau không?” Đôi mắt đen nâng lên, nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ khác thường của cô, ngón tay dài của anh nhẹ nhàng mon tron, vuốt ve vết thương nhỏ kia.

“Một chút thôi.” Cô nuốt khan một cái, cảm giác nhiệt độ đang tăng cao.

“Em nên sớm thân quen với nó, con chó kia bị làm hư rồi, không biết lớn nhỏ với chủ nhân gì cả.”

“Ừm...” Ngón tay anh lại khẽ vuốt qua vết đỏ, cô run rẩy, toàn thân mềm như khối bông.

Đôi mắt đen thâm trầm dính tà khí, mang theo khát khao dục vọng, thưởng thức cảnh đẹp của đôi gò bông, và cả áo lót ren màu hồng đào đang bao lấy chúng, đang phập phồng lên xuống theo hô hấp của cô.

Được rồi, anh thừa nhận anh cũng có chút hèn hạ, thế thì thế nào? Anh là

chồng của cô gái này, anh muốn yêu cô thế nào thì liền làm thế đó.

Còn nữa, anh cũng không cho rằng mình là một chính nhân quân tử... ở trước mặt dục vọng.

“Anh biết một phương pháp cầm máu đơn giản.” Đôi mắt đen khóa chặt người ngọc đang thở không nổi.

“Không... không cần đâu... A!”

Đôi mắt mờ mịt mở to, nhìn gương mặt tuần tú cúi thấp xuống, vùi sâu vào trước ngực cô, đầu lưỡi lộ ra, khẽ liếm qua vết máu nhỏ kia.

Cảm xúc nóng ảm lướt qua da thịt, toàn thân cô chấn động, hô hấp càng ngày càng gấp, đôi tay túm chặt mép váy.

Thế nhưng anh lại không có ý định cứ như vậy bỏ qua cho cô.

Đầu lưỡi linh hoạt như rắn, liếm tới liếm lui trên da thịt cô, thậm chí là

liếm ra khỏi vết thương, đi dọc theo xuống phần trung tâm nhạy cảm- đỉnh đôi gò bông.

“Từ ... Thực...” Cô miệng khô lưỡi khô thờ khẽ.

“Hừ, anh phải kiểm tra xem em còn bị thương chỗ khác không.” Lời nói dối, mà anh nói như thật, nghe như xuất ra từ sự quan tâm, nhưng chiếc lưỡi tà ác lại làm khác đi như không hề liên quan.

Anh còn lấy một tay, nâng lên cặp vú tuyết trắng, ngón tay vén chiếc áo lót ren lên, để cho chiếc lưỡi nóng ảm không bị chặn lại, có thể chạm được đến nụ hoa nhạy cảm.

Sau đó anh rất vui thích phát hiện, nụ hoa đỏ thắm đã lạng lẽ cương cứng khi mà đầu lưỡi anh liếm qua.

Cô quả thật là món quà tuyệt nhất mà Trời Đất đã ban tặng cho đàn ông, bên trong là cô gái trẻ trung ngây thơ, bên ngoài lại là cơ thể phụ nữ thành thục nhạy cảm.

“Ừm...” Một tiếng yêu kiều không thể kiềm chế mà bật ra, thoát khỏi hàm răng cô đang cắn chặt.

“Tòii ời, em thật nhạy cảm” Đỉnh đầu đang chôn ở trước ngực cô trầm thấp phát ra tiếng cười, nhiệt độ ngày càng tăng lên, anh vẫn tỉ mỉ thương thức từng tấc da thịt.

Đầu lưỡi càng tham lam mà trượt vào trong chiếc áo lót ren, ngón tay dài phụ trợ vạch chiếc áo lót ra, vú tròn trịa đứng thẳng, ánh mắt anh trầm xuống, đầu lưỡi nhẹ nhàng xẹt qua, nụ hoa càng cứng rắn hơn.

“Ừm... Không...” Khát vọng mạnh mẽ trong cơ thể hù dọa cô, cô nghĩ muốn đẩy anh ra, ngón tay vừa chạm vào gáy anh, thì đã bắt đầu run rẩy.

“Phu nhân, nước trái cây đã pha xong.... a! Thật xin lỗi! Tôi không biết

thưa Tiên sinh... thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Chị Trần đang cầm một ly

nước trái cây mới xay vào phòng khách, liền bị dọa sợ đến luống cuống tay chân vội vàng nói xin lỗi rồi xoay người chạy đi.

Sợ muốn chết! Từ khi ông bà chủ kết hôn, cô tới đây giúp việc được hơn một năm, chưa bao giờ thấy đôi vợ chồng này thân thiết.

Đừng nói là âu yếm, hai vợ chồng ở cùng nhau không khác khách trọ là mấy, bình thường thấy nhau đều không hỏi qua, đối mặt cũng làm như không thấy, sao hôm nay lại...

Chị Trần nhìn sắc mặt lạnh lẽo kinh người của Hoắc Tử Thực, rất sợ hãi, vội vàng trốn ra sân sau tránh đi.

“Chúng ta như vậy... là không đúng” Trên ghế salon truyền ra một tiếng nói mềm mại, xấu hổ mà muốn khóc.

Vừa rồi chị Trần xông vào, khiến Dương Tư Đình kịp thời kéo thần trí về,

lập tức đẩy cái đầu đã thú trước ngực kia ra, dù anh không muốn ngừng lại.

Hoắc Tử Thực nhú mày, trong mắt xẹt qua sự đáng tiếc khi cô che ngực lại, sau đó anh ngồi thẳng thân thể, tiếp tục thất cà vạt.

“Có một việc mà có thể em không biết rõ.” Giọng nói của anh có chút khàn

khàn chưa thỏa mãn dục vọng, giữa hai chân vẫn kích động chưa chịu lui xuống.

“Là gì?” Gương mặt cô đỏ như sắp bốc cháy tới nơi, nhút nhát ngẩng lên.

“Chúng ta là vợ chồng. Dù anh đã nói, hai bên không can thiệp chuyện riêng của nhau, nhưng cũng không có nghĩa là chúng ta phải giữ khoảng cách.”

Anh là thương nhân, hơn nữa còn là một gian thương thành tinh, dù anh có tự ý đổi nội dung hiệp ước một chút, cũng có thể nói năng lý lẽ hùng hồn, không chột dạ chút nào mà nhìn thẳng vào mắt đối phương.

Mà trước mắt một tiểu bạch thỏ, dù đã trải qua thực tế tàn khốc, nhưng tuổi vẫn còn nhỏ, để ứng phó đàn ông như vậy, dĩ nhiên là không chống đỡ được.

“Em không thích anh chạm vào em sao?” Anh nhú mày hỏi cô.

Gương mặt đỏ hồng xinh đẹp lác lác, xấu hổ phủ nhận.

“Em ghét cảm giác vừa rồi?”

Cô cúi mắt xuống, cắn môi mềm, lắc đầu phủ nhận vô cùng chậm rãi.

“Như vậy, thể hiện rằng em không bài xích anh. Đã như vậy, sao chúng ta lại không thể cùng nhau trải qua tốt hơn một chút?”

Ngón tay thon dài nâng chiếc cằm của cô lên, khuôn mặt anh tuần tiến lại

gần, đôi môi mỏng cong thành một đường cung, nóng bỏng mà in lên môi cô.

Ý thức của cô như bị ném vào trong chiếc máy xay sinh tố, xoắn chặt lại,

không thể suy nghĩ, theo bản năng đôi môi mở ra, chiếc lưỡi tà ác liền tiến quân thần tốc xông thẳng vào trong.

Chiếc lưỡi nóng bỏng di chuyển trong khoang miệng thơm ngọt, với một loại nhịp điệu sắc tình, như đang ám chỉ một cái gì đó, cô e sợ nhưng lại có chút mong đợi không thể giải thích.

Hai đôi môi hòa hợp, phát ra tiếng ướt át, lưỡi của anh quấn lấy lưỡi

cô, thỉnh thoảng lại quét qua hàm răng, thỉnh thoảng lại thăm dò khám phá những lớp niêm mạc trong vách miệng.

Đây chính là hôn sao? Nóng quá... Cô cảm thấy chóng mặt hoa mắt, yếu ớt lui về phía sau, tay nhỏ bé không biết đã đặt lên trên chiếc cổ mạnh mẽ của anh từ khi nào, mặc cho anh tự tung tự tác - mất hôn.

Phải làm gì đây? Cô nghĩ, cô thực sự thích Hoắc Tử Thực rồi...

“Thời gian trước, Lão già Dương Minh Vượng đã gặp người của tập đoàn Ngô Kiến Hồng, còn chiêu đãi ở nhà khách tư nhân của Dương Minh Vượng.”

Hoắc Tử Thực nhìn cha đem một chồng tư liệu ném lên bàn, sắc mặt rất khó coi, không cần xem những tư liệu kia, anh cũng đoán ra tình hình đại khái.

“Lão cáo già kia vẫn muốn tìm cơ hội để nuốt trọn chúng ta, con cũng không bắt ngờ.” Anh lơ đãng nói.

“Ông ta muốn giết dây Ngô Kiến Hồng thu mua một số công ty dưới quyền của “Khải hoa”, trở thành cổ đông lớn nhất. Lần trước khoản vay để phát triển dự án làng du lịch Đài Đông, ông ta giữ lại, không chuyển tiền cho chúng ta, nói là muốn chúng ta phải đi gặp ông ta nói chuyện,“

Hoắc Cảnh Lúa xụ mặt, nghĩ đến lão cáo già đó mà đầy bụng hỏa, thậm trí tâm trạng ăn trưa cũng bị ảnh hưởng.

Ban đầu, ông mới phát triển dự án khách sạn nên thanh khoản khó khăn, mà đúng lúc đó Dương Minh Vượng cũng hỗ trợ tài chính kịp thời, nên hai nhà mới mở ra quan hệ hiện tại.

Trước khi hai bạn trẻ lấy nhau, Dương Minh Vượng nói lọt tai biết bao, hai

nhà không những kết thân gia mà cũng kết thành một liên minh, kẻ vai chiến đấu trên thương trường, hai bên đều có lợi. có phúc cùng hưởng.

Đúng là chó má!

Một năm qua, không biết ở sau lưng Hoắc gia, Dương Minh Vượng động chân tay bao nhiêu chuyện, muốn dất mũi Hoắc gia nhà anh.

Nếu không phải mấy tháng trước Dương Tử Đình xảy ra tai nạn xe cộ, truyền thông cũng náo lớn, mà Dương Minh Vượng cũng biết con gái ông ta là vì ra ngoài ban đêm đi gặp đàn ông nên mới xảy ra tai nạn, nên cũng hỗ trợ công việc của Hoắc gia, gần đây tương đối khiêm tốn, chứ với cá tính tham lam của Dương Minh Vượng, không biết lại nghĩ ra bao nhiêu biện pháp, để mượn cơ hội tốt nuốt trọn sản nghiệp Hoắc gia.

“Dương Minh Vượng muốn chiếm một phần trong dự án làng du lịch này.” Hoắc Tử Thực nhàn nhạt nói.

“Lão nằm mơ đi!” Hoắc Cảnh Lúa vỗ bàn.

“Cha, tỉnh táo một chút, cẩn thận huyết áp của cha.” Đây là phát ra từ nội

tâm quan tâm của Hoắc Tử Thực, chỉ nhận được một cái trừng mắt của cha anh.

“Không phải cha đã bảo con thăm dò chuyện Dương Tử Đình gặp mặt đàn ông sao? Con điều tra thế nào rồi?” Hoắc Cảnh Lúa chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi quan hệ thông gia với Dương Minh Vượng, tất nhiên muốn chuyển sang việc trên người Dương Tử Đình.

“Con nói rồi, cho tới bây giờ con với Dương Tử Đình đều không hỏi qua

chuyện riêng của nhau.” Hoắc Tử Thực không có phản ứng gì, mí mắt cũng không nâng lên.

“Cho nên cha mới bảo con đi điều tra. Cha cô ta vẫn đang cố gắng nuốt trọn Hoắc gia ta, mà tính tình cô ta cũng thế nào?” Nhắc tới cô con dâu này, Hoắc Cảnh Lúa tức giận muốn học máu. “Không phải con gái riêng, không phải con gái nhặt về từ bên ngoài, biết rõ quy tắc trò chơi đi như thế nào, lại còn nửa đêm canh ba đi xe tốc độ cao tìm đàn ông, vứt sạch mặt mũi Hoắc gia!”

Hoắc Tử Thực một tay chống cằm, lười biếng nhìn cha đang nổi giận đùng đùng. “Ban đầu là cha bắt con phải cưới.”

Hoắc Cảnh Lúa bị chặn họng, sắc mặt càng khó coi.

“Cha, nếu cha đã rút về phía sau màn, thì ít quan tâm những chuyện này đi.” Hoắc Tử Thực tốt bụng tìm lời cho cha đi.

“Làng du lịch là tâm huyết trước khi về hưu của cha, sao lại không tốn tâm được.”

“Hiện tại, dự án làng du lịch do con chỉ đạo, chẳng lẽ cha không tin năng lực của con?”

“Cha đã đem vị trí CEO nhường lại, đương nhiên là đã tin tưởng con.”

Nói đến đây, con trai ông, trò giỏi hơn thầy, sắc mặt Hoắc Cảnh Lúa mới tốt hơn một chút, tâm tình kích động cũng từ từ bình tĩnh lại.

Bản về hung ác, con trai càng không kém hơn ông.

Bản về gian tà, con trai có thể thuận lợi tiếp nhận vị trí cùng công ty, hơn nữa còn vụng trộm diệt trừ một số cổ đông có dị nghị, tâm cơ tuyệt đối đủ thâm trầm.

Bản về lừa gạt, việc Từ Thực có thể dùng nụ cười mặn mà, dùng thái độ của một người như trong gia đình đối phó lão cáo già Dương Minh Vượng, cũng biết con trai ở trong phương diện này tuyệt đối là hậu sinh khả úy.

Trẻ tuổi cũng không thể hiện sự ngu ngốc, cũng không thể hiện sự thua kém lão tướng trên thương trường. Từ trước đến giờ, lão tướng làm việc luôn bảo thủ, Từ Thực gan lớn có mưu, suy nghĩ kín đáo, đúng cảm khai thác cục diện mới.

Hoắc Cảnh Lúa có thể an tâm về đứa con trai của mình cả một nghìn, một vạn tâm, nhưng, cái gì ông cũng không sợ, chỉ lo lắng một cái là...

“Từ Thực, con vẫn chưa quên lúc bắt đầu kết hôn, cha nói gì với con chứ?”

Ánh mắt Hoắc Từ Thực nghiêm túc, lúc này vừa lười biếng vừa lỏng lẻo bao nhiêu, trong nháy mắt nhìn phụ thân vô cùng nghiêm túc.

“Con và Dương Tư Đình chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, cha muốn con cưới cô ta, chỉ là vì tạm thời hòa hảo với lão cáo già Dương Minh Vượng, con muốn yêu cô gái như thế nào cha đều mặc kệ, cho dù con mang một cô gái trong quán rượu về ăn cơm cùng mẹ con, cha đều không sao cả, nhưng con không được yêu Dương Tư Đình, ăn nằm với cô ta.”

Ăn nằm? Từ ngữ thô tục như vậy cha cũng có thể nói ra, xem ra đối với người Dương gia cha hận đến thấu xương.

Trên đời này có cha mẹ nào, lại bảo con trai ngàn vạn lần đừng yêu vợ? Vậy mà, chuyện buồn cười hoang đường đó, đều có thể xảy ra ở những cuộc hôn nhân giữa những nhà có bối cảnh cùng thương nhân.

“Muốn chơi phụ nữ thì ra bên ngoài chơi, nhưng không được động tới Dương Tư Đình.” Hoắc Cảnh Lúa nghiêm túc cảnh cáo lần nữa. “Còn nữa, giờ cô gái kia đã dưỡng thương tổn lắm, con phải nhắc nhở cô ta, chơi thế nào nhưng bí mật thì không sao, đừng có làm lớn bụng, đem đứa con hoang bên ngoài về đổ thừa cho Hoắc gia.”

“Cha, dù thế nào con và cô ấy cũng là vợ chồng.” Hiện lên trong đầu Hoắc Từ Thực là người vợ “Mới”, dạo này bị anh trêu chọc liên tục mà da mặt càng ngày càng mỏng.

Nhát gan, cá tính mềm yếu, một chút công kích cũng không có, bề ngoài là phụ nữ hai mươi bảy tuổi, bên trong chỉ là cô gái mười tám tuổi đơn thuần.

Anh không hề bài xích mà bồi dưỡng tình cảm với người vợ như vậy, đặc biệt là khi cô dùng vẻ mặt mong đợi e lệ nhìn anh, so với phụ nữ lơ đãng ở trước mặt anh, càng có thể khơi lên dục vọng mãnh liệt trong anh.

“Đừng nói với cha, thời gian trước, vì để tránh ngôn luận gièm pha, ở bệnh viện diễn tiết mục si tình gần một tháng, kết quả là diễn ra tình cảm thật với Dương Tư Đình.” Sắc mặt Hoắc Cảnh Lúa biến đen, giọng điệu tức giận vô cùng.

“Cha!”

“Tóm lại, con đừng để cho cha điên lên, đừng có yếu cái đồ không có gia giáo Dương Tư Đình. Đợi đến khi chúng ta bắt được cái đuôi của lão cáo già Dương Minh Vượng kia, con liền ly hôn, sau đó con muốn cưới ai đều có thể, cha sẽ không có ý kiến.”

Nhìn thái độ cứng rắn của cha, nhắc tới phụ nữ Dương gia liền nổi giận đến mặt cũng đỏ lên, rõ ràng huyết áp lại lên cao, Hoắc Từ Thực không thể làm gì khác là im lặng, không biện hộ gì nữa.

Tiếng điện thoại rung vang lên, Hoắc Từ Thực lấy điện thoại di động từ túi áo ra, ánh mắt nhìn đến hiện thị tên người gọi đến.

Liếc mắt nhìn cha đang lấy ra thuốc hạ huyết áp chuẩn bị uống vào, anh đứng dậy đi tới bên kia phòng làm việc, nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ bằng kính sát đất, một tay rút túi quần, dè dặt âm lượng nghe điện thoại.

“Sao thế?” Thái độ anh không nóng không lạnh hỏi.

Đầu bên kia truyền đến một hồi tiếng ồn ào. “Từ Thực... Em đang ở gần một nhà hàng gần công ty...”

Là Dương Tư Đình. Giọng nói mềm mại dịu dàng làm trong khoảng thời gian ngắn nghe, làm anh nhận không ra.

Nếu như không phải thay đổi linh hồn, thật sự không có cách nào giải thích, tính cách cùng phong cách của một người lại có sự thay đổi to lớn như thế.

Thu hồi lại suy nghĩ, ánh mắt anh liếc về hình ảnh phản chiếu trên cửa sổ thủy tinh, cha đang nhìn về phía này.

“Công ty nào?” Thái độ anh vẫn nhàn nhạt như cũ, không có quá nhiều sự thân thiện.

“Trụ sở chính của “Khải Hoa.”” Cô thờ hờ hững, trong điện thoại di động phát ra chút ồn ào cùng kinh hoàng.

“Tới đây làm gì?”

“Em... em muốn tìm anh cùng ăn bữa trưa?”

“Em quên anh đã nói gì sao?”

Từ Thực có nói, không nên đến tập đoàn “Khải Hoa” tìm anh, cũng không nên trở về Dương gia một mình, lại càng không nên đến Hoắc gia, trừ ban đêm hai người cùng ở nhà kia, thường không có thêm bất kỳ quan hệ nào nữa.

Hàm răng trắng muốt cắn môi dưới, cô rù lông mi dài xuống, nghe ra ý trách cứ trong lời nói của anh.

“Rất xin lỗi... Bởi vì ở trong nhà rất nhàm chán, em muốn đi ra ngoài một chút, kết quả lại đi đến gần nơi này, mà thời gian qua trưa không lâu, nghĩ đến có lẽ anh còn chưa ăn cơm...”

“Có truyền thông theo dõi em không?” Nhéo ấn đường một cái, anh cắt đứt lời nói càng ngày càng nhỏ của cô.

“Hả?” Đột nhiên bị hỏi, cô sững sốt.

“Anh hỏi em, có bị ký giả chụp không?” Anh nhần lại tính tình, hỏi lại lần nữa.

“Không phải, em có đeo kính râm mà.”

“Vậy tại sao giọng em lại căng thẳng thế?”

“Có một người đàn ông...”

“Cái gì?” Anh nghe thấy đầu bên kia truyền đến một hơi thở gấp, tần số có chút mau.

“Từ Thực, em rất sợ... Có một người đàn ông vẫn đi theo em, anh ta nói anh ta biết em...”

Nghe tiếng cô cầu cứu gần như khóc, ngực Hoắc Từ Thực bỗng nhiên căng thẳng, tay nắm chặt điện thoại di động.

“Bình tĩnh lại, nói cho anh biết, em đang ở chỗ nào?”

“Ồ ngõ hẻm phía sau nhà hàng, người đàn ông kia vẫn đi theo phía sau em...”

“Sau nhà hàng nào?” Hít sâu một hơi, anh không ngừng nói với chính mình, cô gái nói chuyện với anh chỉ mới mười tám tuổi, gặp phải chuyện, không kịp phản ứng là chuyện bình thường.

“Là một nhà hàng Nhật có sân rộng trồng nhiều cây cảnh.”

Là “Son Lam Chi Thẳng”, có lúc anh sẽ liên hoan cùng mấy chủ quan cao cấp ở đó, Hoắc Từ Thực nắm chặt điện thoại di động, tỉnh táo nói: “Không được ngắt điện thoại, ở chỗ đó chờ anh.”

“Từ Thực...”

“Anh qua ngay lập tức.”

Hoắc Từ Thực bỏ điện thoại xuống, nhưng không cúp máy, bước nhanh về phía chiếc bàn gỗ dài, lên tiếng chào hỏi với Hoắc Cảnh Lúa: “Cha, con có chút việc gấp.”

“Cha nghe, đó là việc liên quan đến phụ nữ?” Hoắc Cảnh Lúa nhin không được liền hỏi.

“Dạ, tối nay con về công ty sẽ giải thích cho cha.” Hoắc Từ Thực gạt đầu, xoay người bước vào phòng làm việc, đóng cánh cửa xong, bước chân vững vàng cũng chuyển thành chạy.

“Từ Đình, nghe thấy anh nói không?” Bởi vì chạy, hơi thở của anh gấp gấp, tiếng nói khàn khàn.

“Dạ... A, anh không được tới đây, thật sự tôi không biết anh...”

Đáng chết! Mặc kệ cái tên khốn kiếp kia là ai, nếu dám đụng đến một cái lông tơ của cô, anh nhất định sẽ làm cho tên khốn đó hối hận cả đời!

Trong miệng không ngừng mắng, nắm chặt điện thoại di động, Hoắc Từ Thực không để ý quy tắc giao thông, trực tiếp chạy qua đường, nhiều lần cực kỳ nguy hiểm, thậm chí có chiếc xe tải chạy sát qua anh cách không đến 5cm.

Vòng qua tòa nhà hàng, chạy vào ngõ hẻm phía sau “Son Lam Chi Thẳng”, anh mở to mắt tìm kiếm, nhìn thấy Dương Từ Đình vô cùng sợ hãi núp bên góc tường, một người đàn ông cao gầy đi về phía cô, tay khoác lên vai cô.

Một cơn tức giận bộc phát trong ngực, Hoắc Tử Thực đi nhanh tới, kéo tay người đàn ông xuống, hung hăng đẩy người đàn ông kia sang một bên.

“Tử Thực!” Dương Tư Đình mềm nhũn tựa vào ngực Hoắc Tử Thực, giống như anh là bờ vai duy nhất cô có thể dựa vào trên cõi đời này.

“Cậu muốn làm gì cô ấy?” Mặt Hoắc Tử Thực lạnh lùng, hai mắt sắc bén nhìn chằm chằm người đàn ông thiếu chút nữa đã đụng vào thùng rác.

Người đàn ông kinh ngạc nhìn Dương Tư Đình, Hoắc Tử Thực nhận ra, liền đem mặt của Dương Tư Đình quay vào và chôn sâu vào ngực mình, đáy mắt tỏa ra hàn quang bén nhọn.

“Tử Đình, là anh mà! Sao em có thể không nhận ra anh!” Người đàn ông kia đứng vững, kiên quyết nhìn Hoắc Tử Thực, không dám tiến lại quá gần.

“Tôi... thật sự không biết anh.” Dương Tư Đình nghĩ quay đầu ra, nhưng lại bị bàn tay to giữ chặt, khuôn mặt đẹp chôn trong ngực Hoắc Tử Thực, trong mũi đều quanh quẩn mùi hương phái nam của anh.

Hoắc Tử Thực trừng mắt nhìn qua, lạnh lùng cảnh cáo: “Cậu nghe thấy chưa, vợ tôi bảo không biết cậu... cậu mà tiến thêm một bước, tôi lập tức báo cảnh sát.”

Người đàn ông đột nhiên cười một tiếng: “Được thôi, anh đi báo cảnh sát đi, Hoắc Tử Thực, nếu anh không sợ mất mặt thì liền báo cảnh sát đi.”

Phát hiện người đàn ông kia nhìn Dương Tư Đình bằng ánh mắt quá mập mờ, trái tim Hoắc Tử Thực căng thẳng, đột nhiên nghĩ đến một chuyện...

Khi anh suy nghĩ một khắc kia, người đàn ông kia liền có ý đề cao âm lượng, giọng hết sức châm biếm: “Tôi là người tình của vợ anh, Hứa Duy Văn.”

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Lén Yêu Chồng Phong Lưu Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Tại trụ sở chính của tập đoàn “Khải Hoa”, phòng tiếp khách VIP, đặc biệt yên tĩnh.

Hai người đàn ông ngồi mặt đối mặt, ngăn cách bởi một chiếc bàn dài màu trắng, được tạo ra từ một nhà thiết kế nổi tiếng, hình dạng không theo quy tắc, trông giống một đám mây.

Hai đôi mắt thuộc về hai thân thể phái nam khác nhau, ánh nhìn giao nhau trong không trung, không khí ngưng tụ lại thành băng, nhưng rất dễ nhận thấy, một đôi mắt đen thâm trầm, khí thế mạnh mẽ, đè bẹp khí thế bên kia xuống mức thấp nhất.

Dương Tư Đình cúi đầu, cầm một ly nước trong tay, đôi mắt long lanh run rẩy, thỉnh thoảng nâng lên, nhìn qua sắc mặt khó coi của Hứa Duy Văn, lập tức lại cúi xuống.

Hoắc Tử Thực giang cánh tay ra, ôm chặt lấy thân thể mềm mại càng áp chặt vào ngực anh, ánh mắt nhìn chằm chằm Hứa Duy Văn, công bố chủ quyền không thể xâm phạm.

Sắc mặt Hứa Duy Văn biến thành màu đen nhìn chằm chằm Dương Tư Đình: “Tử Đình, em làm sao vậy?” Anh không hiểu nổi, cô rất chán ghét Hoắc Tử Thực, ngay cả nhìn Hoắc Tử Thực cũng không tình nguyện, tại sao lại trở nên thân mật với anh ta như vậy?

“Tôi vừa mới giải thích rồi, sau khi Tử Đình bị tai nạn xe, bởi vì đầu bị va chạm mạnh, nên mất trí nhớ một phần, đối với cô ấy bây giờ, anh đã trở thành người xa lạ.” Hoắc Tử Thực bình thản nói.

“Anh cho rằng bây giờ đang diễn phim điện ảnh sao?” Hứa Duy Văn không tin chút nào, vì tức giận mà khuôn mặt anh trở nên vằn vện. “Có phải anh làm gì cô ấy không?”

Hoắc Tử Thực nhún nhún vai: “Anh không tin, không sao cả, chỉ cần anh biết rằng, dù trước kia quan hệ giữa anh và Tử Đình là gì, cô ấy đã từng hứa hẹn với anh điều gì, đều là chuyện đã qua..., cô ấy là vợ của tôi, tôi sẽ không để cho người đàn ông khác đụng đến một đầu ngón tay của cô ấy.”

Sự tức giận cùng đố kỵ tràn đầy trên mặt Hứa Duy Văn, Dương Tư Đình sợ hãi nhận thấy người đàn ông kia thực sự yêu “Dương Tư Đình đã chết.”

“Tử Đình đã nói, hai người chỉ là vợ chồng có tiếng mà không có miếng, hơn nữa cũng đã có thỏa thuận cuộc sống đường ai nấy đi, nếu như bí mật có người khác, cũng sẽ không can thiệp...”

“Trò chơi kết thúc.” Hoắc Tử Thực lạnh lùng nâng lên mày rậm.

“Không!”

“Nếu như ý đồ của anh là tiền, ra giá đi, tôi sẽ trả cho anh.”

“Khốn kiếp, anh coi tôi là loại người gì hả?” Hứa Duy Văn tức giận nhảy lên, nếu ở giữa không phải là chiếc bàn quá dài rộng, anh đã sớm nhào qua bóp lấy cổ họng của Hoắc Tử Thực.

“Nếu không thì là cái gì? Không phải được nuôi đến mặt mũi trắng trẻo sao.” Hoắc Tử Thực khinh miệt cười lạnh.

“Hoắc Tử Thực, anh không sợ tôi nói với truyền thông chuyện giữa tôi và vợ anh sao?” Hứa Duy Văn bị chọc tức hoàn toàn bởi thái độ khinh thường của Hoắc Tử Thực.

Không ngờ, khoe môi của Hoắc Tử Thực lại nhếch cao hơn, đáy mắt chứa sự khinh miệt không giảm mà còn tăng lên. “Muốn tung tin xin cứ tự nhiên, tôi không quan tâm, chỉ là huyền ảo lên thì mọi người đều khó coi, tôi cũng không thua thiệt gì, tôi có thể sẽ kiện anh tội quấy rối gây tổn hại danh dự gia đình tôi, sẽ khiến anh thân bại danh liệt, bên phía truyền thông cũng sẽ đào ra mọi chuyện xấu của nhà anh từ tổ tông tám mươi đời, báo chí một phen viết bài, vợ chồng tôi chỉ cần mở cuộc họp báo, tay trong tay thể hiện hai chúng tôi yêu thương nhau như cũ, tin tưởng lẫn nhau, qua mười ngày nửa tháng, ai còn nhớ đến vụ tai tiếng này?”

Hứa Duy Văn như đĩa phải vôi, bị lời nói của Hoắc Tử Thực kích thích, nhưng không nói được lời phản kích. Cái thế giới này chính là bất bình đẳng, người có tiền có thể một tay che trời.

“Tur Đình yêu tôi, tôi cũng yêu Tur Đình, một ngày nào đó cô ấy sẽ nhớ ra tôi.” Hứa Duy Văn chưa từ bỏ ý định, ánh mắt thâm tình nhìn chằm chằm người đẹp đang nép trong ngực Hoắc Tử Thực.

“Vậy anh cứ từ từ chờ đi.” Hoắc Tử Thực nhìn Hứa Duy Văn một cái, giọng điệu tràn đầy châm biếm.

Dương Tur Đình cúi mặt xuống, từ đầu đến cuối đều không dám ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Duy Văn, một thời gian ngắn không khí trầm xuống làm cho người ta hít thở không thông, tiếng bước chân nặng nề vang lên.

“Anh ta đi rồi.” Hoắc Tử Thực nhìn xuống mái đầu nhỏ, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

“Làm thế nào bây giờ?” Dương Tur Đình khăn trương nâng mắt nhìn anh.

“Cái gì mà làm thế nào?” Giọng điệu của anh vô cùng lười biếng.

“Nếu anh ta thật sự nói với truyền thông chuyện đó, thì nên làm thế nào?” Cô lo lắng đến độ mà hốc mắt hồng hồng, trong lòng thất chặt, không nghĩ được thế giới của người có tiền phức tạp thế nào.

“Yên tâm đi, anh ta không dám đâu.”

Giọng nói chắc nịch như chặt đinh chém sắt khiến Dương Tur Đình sửng sò, đôi mắt long lánh nước khề chớp mấy cái, không tiếng động hỏi anh.

Nét mặt cô ấy giống như con mèo nhỏ dễ thương, làm cho ngực người đàn ông nóng lên, ngón tay đang quần lấy lọn tóc dài, di chuyển đến bụng cô, xoa nhẹ.

“Hứa Duy Văn yêu em..., không đúng, anh nói sai, phải nói là yêu Dương Tur Đình đã chết kia.”

Vừa rồi ánh mắt của Hứa Duy Văn rõ ràng là ánh mắt thâm tình tới tận xương, kẻ ngu cũng nhìn ra được, anh ta là thực lòng yêu Dương Tur Đình, mới có ý uy hiếp tiết lộ cho truyền thông, chỉ là bởi vì đồ kỵ người chồng là anh.

Có người đàn ông thật lòng yêu Dương Tur Đình đã chết kia, anh cũng cảm thấy bất ngờ.

Nhưng rất xin lỗi, Dương Tur Đình hiện tại thuộc về anh chăm nom, còn cái người chết đi kia để lại một số nợ rồi mù, anh cũng không thèm so đo, cũng không lãng phí tâm tư để ý.

“Được rồi, không nói đến anh ta nữa.” Hoắc Tử Thực đẩy nhẹ cô ra, ngón tay dài nâng cằm cô lên, đôi mắt đen nhìn chằm chằm.

Mỗi khi cô bị đôi mắt sâu cùng thâm thúy của anh nhìn, hai gò má của cô sẽ lạng lẽ đỏ ửng, gương mặt trắng trẻo của cô không cần tô phấn mà lại càng xinh đẹp.

Giống như đóa hoa đang chờ đợi người đến hái, một đóa hoa nở rộ.

Đôi mắt đen càng trầm xuống, trở lên càng đen hơn, đó là bản năng của giống đực, khát vọng xâm lược, đang quấy phá trong cơ thể anh.

“Em vi phạm ước định.” Bàn tay bình thản xoa nhẹ vòng eo từ từ đi lên, như có như không xoa lấy bầu ngực tròn, giọng điệu của anh trở lên nghiêm nghị, như đang trách cứ, ngón tay lại nhẹ nhàng véo cô một cái.

Cô khó chịu khẽ nhúc nhích thân thể, cổ họng có chút khát, gò má càng đỏ như cánh hoa diễm lệ.

“Thật xin lỗi... Em chỉ muốn gặp anh.”

“Anh nói rồi, trừ ở nhà, chúng ta không nên gặp nhau ở bên ngoài.” Ngón tay dài thăm dò vào trong cổ áo cô, cách áo lót ren, vuốt ve vú trắng tròn trịa.

“Em hiểu rõ, nhưng...” Nhưng giờ cô quá lệ thuộc vào anh, kể từ khi anh biết bí mật của cô, mỗi khi cô gặp phải khó khăn, đều là anh giải vây giúp cô.

Giúp cô ngăn cản Dương Minh Vượng vẫn muốn con gái quay lại công ty đi làm, giúp cô ngăn cản Dương phu nhân vẫn muốn tìm con gái uống trà trưa, giúp cô ngăn cản một đồng thiên kim hẹn hò cô đi dạo, nói chuyện bát quái.

Cô đã cố gắng học để trở thành Dương Tư Đình, dùng đồ ăn thức uống, tất cả thói quen, nhưng cá tính này, sao có thể muốn nói thay đổi liền thay đổi được.

Cô không học được cá tính hư hỏng tùy hứng ương ngạnh của cô gái được chiều chuộng. Trước đó còn có thể nói dối rằng, sau tai nạn xe cộ, thân thể chưa bình phục vẫn còn yếu, nên vẫn không phát ra tính tình, nhưng mấy tháng đã trôi qua, ngoại thương nội thương đều đã khỏi hẳn, không có lý gì, cô từ một con báo đốm hoang dã biến thành một con cừu con ngoan ngoãn.

Hơn nữa, đối với những thương hiệu nổi tiếng, và những hình thức vận hành tài chính, nửa chữ cô cũng không biết, cô rất sợ đối mặt với những thứ đó.

Những thứ này, Từ Thực đều biết. Anh vẫn đang giúp cô nhanh chóng thích ứng được cuộc sống của Dương Tư Đình, không ngừng giải vây giúp cô, giúp cô ngăn cản rất nhiều phiền toái, để cho cô có thời gian thích ứng những thói quen này.

Từ từ, cô dần lệ thuộc anh, mọi chuyện đều hỏi ý kiến của anh, chỉ cần anh không ở bên cạnh liền cảm thấy cô đơn và lo lắng.

“Nhưng mà cái gì?” Đôi môi anh dính chặt vào đôi môi của cô, gần đây anh trở nên mê muội bởi vẻ ngoài thành thực nhưng nội tâm non nớt của cô.

Cô chính là người vợ lý tưởng trong suy nghĩ của đàn ông, thân thể thành thực đầy đặn, linh hồn trẻ tuổi ngây thơ, mâu thuẫn kì diệu, cũng là hấp dẫn trí mạng của đàn ông.

“Em muốn gặp anh.”

“Muốn nhiều không?” Giọng trầm thấp, khàn đặc đầu tóm con cừu nhỏ non nớt ngây thơ.

“Em. Từ Thực...” Cô chỉ có thể bất lực mà kêu tên anh, giống như mỗi lần gặp gỡ đều không biết phải làm sao, khi gặp vấn đề khó khăn theo bản năng cô đều muốn tìm anh.

Anh không phải không biết, cô quá lệ thuộc anh, lại tin tưởng anh, chính là như vậy, cho nên đặc biệt thấy thú vị khi bắt nạt cô.

“Nói cho anh biết, em nhớ anh bao nhiêu?” Nụ hôn nóng bỏng dày đặc rơi vào làn da mịn màng nhạy cảm, trần trọc mút mạnh hai nửa môi hồng.

“Tôi hôm qua anh không về nhà, em... em...” Chỉ là một đêm, cô lại cảm thấy như bị bỏ rơi, vô cùng bất lực.

“Em quá lệ thuộc anh, như vậy cũng không tốt, người hai nhà Hoắc Dương đều không vui khi thấy tình cảm của hai chúng ta quá tốt.” Môi mỏng thờ ra khí nóng trên vành tai trắng nõn, đầu lưỡi gầy nhẹ, khiến thân thể mềm mại run rẩy nặng nề.

Đây là một cuộc hôn nhân kỳ quái, người nhà hai bên không muốn bọn họ sinh hoạt giống cặp vợ chồng bình thường, mấy cuộc điện thoại do người Dương gia gọi tới gần đây, đều nhắc nhở cô phải đề phòng Hoắc Từ Thực.

Nhưng... Dù nói thế nào đi nữa, bọn họ là vợ chồng, nào có vợ chồng nào lại không thể yêu nhau?

“Em không hiểu, tại sao chúng ta nhất định phải giả bộ giống như người xa lạ?” Cô bị hôn đến mờ mịt, đôi tay nhẹ nhàng khoác lên vai anh, âm thanh trở nên kiều mị, ánh mắt trong veo nhìn anh.

“Nhiều chuyện em không hiểu được đâu.” Anh mỉm cười nói, đáy mắt đang có hai ngọn lửa thiêu đốt.

Chuyện anh muốn dạy cô cũng rất nhiều. Bàn tay theo con đường quen thuộc tùy ý vuốt ve đường cong, tay nhắc lên vạt váy, thăm dò vào bên trong.

“Ừm...” Cô cảm thấy bàn tay nóng bỏng đang xoa nhẹ bụng cô, và một bàn tay cũng đang day sóng nơi giữa đùi.

“Tư Đình, em muốn anh không?” Anh há miệng ngậm lấy vành tai trắng muốt của cô, nhẹ nhàng gặm cắn.

“Em...” Thân thể mềm mại run lên, cô ngửa cổ lên, khép nửa đôi mắt, lộ ra sự quyến rũ vừa hồn nhiên vừa mê người.

Có nhiều đêm, nửa đêm anh vào phòng cô, đã hôn và vuốt ve trên đùi cô thật nhiều, nhưng chỉ dừng lại ở đó, không tiến thêm bước nữa.

“Anh nghĩ muốn em, còn em?” Giọng nói say mê đầy cảm dỗ, môi anh di chuyển tới động mạch ở cổ cô, từng chiếc hôn nhỏ nhẹ nhàng rơi xuống, giống như bướm bướm đang bay nhẹ.

“Em... em...” Môi mềm ướt át mở ra, trong mắt cô gái là sự xấu hổ, nhưng dục vọng trong cơ thể phái nữ lại là ngọn lửa thiêu đốt. “Em cũng vậy, muốn anh.”

“Cô gái ngoan.” Hoắc Tử Thực nâng khuôn mặt đẹp sắp khóc của cô lên, hung hăng ngậm lấy môi cô, chiếc lưỡi nóng bỏng xâm nhập vào khoang miệng ngọt ngào ướt át.

Trong khách sạn, phòng “Tổng thống” cao cấp, trên giường, trước đó đã có người phục vụ rắc những cánh hoa hồng lên trên, đặt sâm banh cùng chocolate trên tủ nhỏ bên đầu giường, còn bàn bên ngoài cũng bày đầy thức ăn ngon tinh xảo cùng rượu vàng đỏ, ai cũng nhìn ra được, đây là chuẩn bị sự lãng mạn dành cho người yêu.

Qua khung cửa sổ bằng kính có thể nhìn thấy cảnh đêm, trên bầu trời bên ngoài cửa sổ lấp lánh vô số ánh sao, phía dưới là thành thị hăm sâu trong đêm tối phồn vinh.

Hai người không phải người tình, mà là vợ chồng được luật pháp công nhận,... Nhưng mà lại giống như cặp tình nhân bí mật vụng trộm, hẹn hò bí mật trong khách sạn.

“Ừm... Tử Thực... Nhẹ, nhẹ một chút...” Cơ thể phái nữ mềm mại tuyết trắng, bắt lực chống lên cửa kính phòng tắm.

Ở sau cô, một thân thể cường tráng ép nhẹ, đôi tay vòng qua phía trước, khẽ xoa cặp vú, môi nóng bỏng nghiêng nghiêng gặm hôn một bên cổ của cô.

Hôn cắn lúc nặng lúc nhẹ, khiến cơ thể cô mềm nhũn, nhiều khi anh cắn mạnh hơn một chút khiến cô hơi đau.

Hoắc Tử Thực ôm lấy cô gái trước ngực, dùng ánh mắt nóng bỏng vuốt ve cô, một tay đi vòng qua phía trước xoa nắn vú đầy đặn, một tay kia vuốt ve lưng bóng loáng, ngón tay thon dài linh hoạt cỡi móc áo lót.

Cô nhỏ giọng hô lên, áo lót có tác dụng che đậy bị kéo xuống, cơ thể run rẩy bị quay qua, đối diện với anh.

Tóc đen rối loạn buông xuống, một đôi mắt đen nhìn chằm chằm gương mặt cô đã đỏ hồng, đôi tay giữ chặt hông cô, lúi cô lại gần mình, đem thứ cứng rắn kia chống lên bụng cô.

“Tử Thực...” Cô lo sợ cắn môi, đôi mắt đầy nước mông lung lưu chuyển.

“Đừng sợ, để cho anh nhìn em thật kỹ.” Ánh mắt của anh vô cùng xâm lược.

Vạch hai cánh tay cô đang che ra, anh chen về phía trước, làm lưng cô dựa vào cửa kính, thủy tinh lạnh lẽo khiến cô khẽ run, nhưng từ bên trong cơ thể vẫn không ngừng thoát ra khí nóng.

Cặp vú tuyết trắng tròn đĩnh thẳng, nụ hoa là hai nụ hoa anh đào, vì trong không khí có nhiều hơi nước mà ươn ướt, khi anh tà khí nhìn chăm chú, chúng lạnh lẽo găng gượng.

Cô e lệ rú mắt xuống, lại đột nhiên thở dốc vì kinh ngạc. A, ngón tay của anh...

“Thật đáng yêu.” Ngón tay dài vân vê một nụ hoa, dùng hai ngón tay kẹp lại ma sát, như một dòng điện kích thích, nhạy cảm từ điểm nhỏ chui vào trong cơ thể cô.

Cô bắt lực ngửa người về sau, thở gấp yêu kiều, có cảm giác xấu hổ, nhưng trong người lại dâng lên khát vọng hừng hực.

“Em thật nhạy cảm... nhưng mà, đây là thân thể của người khác, nên rất khó kiểm soát phải không?” Anh xấu xa nhử mảy nhìn cô khó chịu, tóc đen nhỏ nước từng giọt, gương mặt tuấn tú tràn đầy hơi thở cuồng dã, hấp dẫn giống như một cướp biển.

“Tử Thực...” Cô ngây thơ nên không hề có khả năng chống đỡ, trái tim trẻ tuổi chỉ có thể trầm luân trong sự quyến rũ của người đàn ông nam tính trưởng thành.

“Hừ, đừng lo lắng, anh sẽ không làm em bị thương.” Anh nở một nụ cười mê hoặc, nháy nháy mắt mấy cái với cô.

Nhưng, cử chỉ càn rỡ của anh, làm cho cô không buông lỏng nổi.

“Không...” Cái miệng nhỏ nhắn thở gấp bật ra tiếng nói yêu kiều, cô thấy anh cúi đầu, dùng môi mỏng ngậm một bên vú, khoái cảm mãnh liệt giống sóng biển dữ dội kích thích cô.

“Bảo bối, em thật ngọt.” Lưỡi anh đang cuốn lượn quanh nụ hoa cô găng gượng, liếm láp, một tay nâng một bên vú trắng, tận tình xoa nắn.

Thân thể mềm mại trắng như tuyết không đỡ được sự vui thích, dần dần biến thành màu hồng phấn. Cô khó chịu lắc nhẹ vòng eo, bàn tay nắm chặt cánh tay anh, tiếng rên rỉ quyến rũ tận xương tủy tràn ra.

Cô bị lạc trong ham mê tình dục càng trở nên xinh đẹp... Hoắc Tử Thực nâng đôi mắt đen tà mị, ngực được lấp đầy cảm xúc không rõ tên.

Xế chiều hôm nay, trong điện thoại cô cầu cứu anh, là tin tưởng hoàn toàn, và hoàn toàn lệ thuộc, lại khiến anh đau lòng.

Anh thật sự cho rằng cô gặp phải chuyện nguy hiểm, trái tim anh thất lại vì cô, mất đi sự tỉnh táo cùng thanh lịch thường ngày của bản thân, như kẻ điên chạy về phía cô...

Chết tiệt! Chắc anh bị điên rồi.

Đối với anh, phụ nữ chỉ là công cụ để anh giải phóng dục vọng. Từ nhỏ anh được dạy bảo là không được lãng phí tâm tư trên người phụ nữ và hôn nhân chỉ là một cuộc buôn bán có lợi ích, anh vẫn luôn tin vào quan niệm như vậy.

Nhưng Dương Tư Đình trước mặt anh bây giờ, cô gái mềm mại, nhu nhược trong thân thể thành thực, cứ trêu chọc, trêu chọc, lại trở thành anh để ý quan tâm cô.

Cảm giác này, sẽ không kéo dài, chỉ là nhất thời thôi.

Hoặc Từ Thực tự cho mình một lời nhắc nhở, để không cho cảm xúc kia như dịch bệnh tràn vào tận đáy lòng.

Phụ nữ chỉ là một biểu hiện của ham muốn, mà cô lại là vợ của anh, cùng lên giường với cô thì có làm sao? Chỉ là thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, hoàn toàn hợp lý.

(muanho: sao mura thấy bị ai quá đi... anh nghĩ vậy là sao???)

“Lạnh quá...” Dương Tư Đình nói nhỏ, khuôn mặt hồng hồng, đôi chân dài thon nhỏ run rẩy.

“Tin tưởng anh, chút nữa em sẽ nóng không chịu nổi.” Chồng cô nở nụ cười, ôm cô vào bồn tắm chưa đầy nước ấm.

Hai người trần truồng, nhưng nửa dưới vẫn mặc quần lót, ngâm trong nước, quần lót ren mềm mại dán chặt mỏng, bao quanh phác thảo hình dáng mặt cổ.

Mà anh, cương cứng to lớn chống lên quần lót tạo thành túp lều nhỏ, sau khi nước thấm ướt, vài vóc quần quanh phai nam hùng vĩ, đủ khiến cho phụ nữ hưng phấn muốn nhũn ra.

Vừa trượt vào bồn tắm, thân thể cô được nước nóng bao quanh, cảm được nâng lên, bờ môi non mềm bị nuốt chửng, chiếc lưỡi nóng ẩm quét qua lại thành một nhịp điệu trong miệng cô, dụ dỗ chiếc lưỡi thơn thò lộ ra, cùng anh truy đuổi.

Trong thời gian này, anh vẫn rất kiên nhẫn hướng dẫn cô, đầu tiên là hôn môi, sau đó là nhiệt tình vuốt ve, từng bước từng bước khai phá khát vọng trong cơ thể cô.

Ở phương diện này, cô không phải là một sinh viên thông minh, hơn nữa rất chậm hiểu, lúc nào anh cũng phải dè xuống dục vọng, từ từ dẫn dụ trêu đùa, cô mới có thể theo kịp anh.

Có lẽ do tính cách của cô nhút nhát dễ dàng lùi bước, trắng trắng mềm mềm, nên cô ấy giống như một con thỏ trắng.

Một con thỏ trắng nhỏ sắp bị con sư tử hù nuốt sạch.

Dương Tư Đình cảm giác như muốn bốc hơi, lưng cô dựa vào cạnh của bồn tắm, đôi tay trôi lơ lửng ở mặt nước, nhìn anh nâng lên cặp vú đầy đặn, vuốt ve lúc nặng lúc nhẹ, dùng ngón tay ép nhẹ nụ hoa đỏ thắm, hoặc dùng móng tay cào nhẹ.

Khí nóng cùng khoái cảm đồng thời xông tới, cô khó chịu cắn chặt môi.

“Đừng nhịn, anh muốn nghe em kêu ra.” Anh lưỡi biếng nâng mắt, đầu lưỡi lại hạ xuống lướt qua nụ hoa đang gắng gượng, đảo quanh quàng vú màu hồng nhạt.

“Ừm...” Đôi mắt to tràn đầy nước cùng sương mù, giống như một viên kim cương trong nước, răng trắng muốt lại cố chấp cắn chặt môi mềm mại.

Mặc dù cô nhút nhát, trong phương diện này cũng vô cùng dè dặt, thường bị anh trêu chọc đến khó kiềm chế, nhưng vẫn liều mạng nhẫn nại.

“Tư Đình, há miệng ra.” Anh dời lên, bàn tay giữ chặt gáy cô, khuôn mặt cúi xuống, cười xấu xa, thổi một hơi lên môi cô.

Mặt đẹp ửng hồng, đôi mắt trong như nước nhìn anh, rất chậm, đôi môi cắn chặt từ từ buông lỏng.

Sau đó, anh đặt môi lên, đưa lưỡi vào trong, hút lấy chất lỏng ngọt ngào, một tay xoa lấy vú tròn, tiếp tục khuấy đảo kích thích khát vọng trong cơ thể cô.

Tình dục và tình yêu, tình yêu và ham muốn, làm mờ ranh giới....

“Từ Thực, không cần...” Cảm thấy bàn tay của anh đang đi xuống, bao lấy quần lót viền tơ, cô khấn trương đè mu bàn tay của anh.

“Em muốn.” Anh dịu dàng bá đạo sửa lại, cường ngạnh kéo quần lót của cô xuống.

Cô nghĩ trốn, nhưng lại không có đường để chạy, đôi tay che kín khuôn mặt vì ngượng ngùng mà đỏ bừng, thân thể cảm giác được bàn tay anh còn nóng hơn cả nước, đi vào giữa hai chân cô, khám phá hai cánh hoa mềm mại.

“Úm...” Ngón tay dài vân về mặt hạch, cô giống như chạm phải điện uồn người lên, cùng thời khắc đó nước mắt liền chảy xuống.

Nhìn phản ứng nhạy cảm của cô, mắt Hoắc Tử Thực trầm xuống, nghiêng người mút chặt miệng cô, ngón tay lên vào nhục huyết tràn lan thủy triều, vẽ nhẹ lượn quanh tròn.

“Tử Thực... Úm... Không... sẽ đau...” Lưỡi của cô bị anh cuốn lấy, chỉ có thể phát ra từng tiếng nghẹn ngào.

“Thả lỏng thì sẽ không bị đau, tin tưởng anh?”

Qua một hồi vuốt ve, cô vợ trẻ của anh cũng thoáng buông lỏng, không quá chặt chẽ nữa, mà dục vọng của anh cũng bành trướng tới cực điểm.

Anh ôm lấy cô, đi tới vách tắm, dùng tay mở vòi nước, điều chỉnh độ mạnh yếu, trên đỉnh vòi sen phun từng chuỗi từng chuỗi nước như trân châu, tung tóe vẩy lên hai người.

Cô đỏ mặt, không dám nhìn vào khuôn ngực rắn chắc, trên người anh chỗ nào cũng cứng rắn, da thịt ngăm đen bóng loáng dưới ánh đèn...

Mắt lơ đãng dịch chuyển, chạm đến to lớn được vài đen bao quanh, tầm mắt như chạm phải bóng nhanh chóng chuyển dời. Cô khản trương sắp chết ngạt, không có cách nào nghĩ được chuyện sắp xảy ra.

Anh cười nhẹ một tiếng, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm gương mặt cô ngượng ngùng, kéo tay cô, đặt lên côn thịt đang phản khởi dựng thẳng.

“Coi xuống giúp anh.” Lòng ngực đẩy về phía trước, đè lên bầu ngực trắng mềm, nụ hoa mềm mại bị anh kéo ra, anh chậm rãi thổi vào tai cô.

Tay nhỏ bé run rẩy, muốn bỏ ra lại bị anh ép chặt, bất đắc dĩ, cô ngoan ngoãn làm theo. Kéo nhẹ quần lót màu đen, kéo xuống dưới...

Cột nước đột nhiên dừng lại, cô kinh ngạc mở mắt, nhìn thấy anh cười đến đẹp trai quyến rũ, nhưng có chút tà ác.

“Em chịu mờ mắt rồi hả?” Anh nhướn mày lên.

“Em... chúng ta làm được không?” Cô quá lo lắng đến thở cũng đứt dỗi, khóe mắt lạnh lẽo nghiêng xuống nhìn, vừa chạm tới to lớn đứng thẳng, cả người cô vội vàng tựa ra phía sau.

Cơ thể đàn ông mạnh mẽ áp về phía trước, giam cầm cô trong ngực và bức tường, phản thân chống lên bụng mềm mại, ma sát nhẹ.

“Từ phi em muốn thấy anh đi tìm phụ nữ khác.” Anh vô cùng dịu dàng nói.

Một chút đau nhói chui vào trái tim, cô cắn môi, nỗi sợ hãi của tình yêu trở thành ghen tuông. Cô không muốn anh đi tìm người phụ nữ khác, không muốn anh làm chuyện đó với người phụ nữ khác.

Đột nhiên sự lo lắng ấy kích thích cô, trái tim đau thắt lại, cô mạnh dạn ôm chặt anh, nhón chân lên, đưa môi lên.

Bàn tay anh giữ chặt eo cô, anh tiếp nhận nữ đầy tớ phục vụ quân vương, lưỡi biếng mà bị động để cô mút hôn vụng về.

Vô cùng đơn thuần, dò xét một chút, liền có thể thấy rõ tâm ý cô đối với anh. Xem ra, vợ của anh rất thích anh, vô cùng thích, vừa nghe thấy anh muốn đi tìm người phụ nữ khác, liền bỏ qua sự dè dặt, chuyển thành chủ động quyến rũ.

“Tử Đình, em thật đáng yêu.” Anh bị mê hoặc cùng vui sướng bởi phản ứng thuần khiết của cô, bàn tay nâng lên hông cô, phản thân cường tráng xâm nhập vào giữa hai chân tròn mềm của cô.

“Úm...” Hoa âm nhạy cảm bị to lớn nóng rực ma sát, thân thể mềm mại run lên, không thể đứng vững, cô chỉ có thể dùng đôi tay bám chặt lấy cổ cùng vai anh.

Hoắc Tử Thực chôn đầu ở cổ thơm mềm của cô, nhẹ liếm qua lại da thịt mềm mại, để lại những vết nhỏ màu đỏ.

Cô thơm như vậy, ngọt như vậy, phản ứng trẻ trung ngây ngô càng làm cho anh kích động.

Vui vẻ ngâm nga trong phòng tắm, phản thân giữa đùi anh ngày càng cương cứng sưng lên, anh mút nụ hoa ngọt ngào, một tay xoa nắn bên kia, vuốt ve nhẹ nhàng.

Trong cơ thể, dục vọng được đốt cháy đến đỉnh điểm, anh kéo một chân của cô ra, nâng mông căng trong lên, đem phái nam to lớn đẩy vào trong mặt huyết mềm mại.

“A...” Cô nhạy cảm run rẩy mãnh liệt, đôi tay ôm chặt lấy cổ anh, gương mặt quyến rũ như đóa hoa nở rộ tuyệt đẹp.

Trước tiên, nhục côn nóng bỏng ma sát cạnh ngoài hoa huyết, khiến ái dịch nóng ẩm chảy ra nhiều làm dịu đỉnh đầu nhục côn, anh đem một ngón tay thăm dò vào trong, ma sát nhẹ lồi vào khiến chúng ứa ra nhiều mật dịch, khoái cảm cuộn cuộn tới.

“Ừm... Từ Thực... A...” Rên rỉ đứt quãng, anh còn chưa vào cơ thể cô một cách chân chính, chỉ mới ma sát nhẹ nơi miệng huyết, cô liền nhạy cảm toàn thân run run.

“Bảo bối, thả lỏng, anh sẽ cho em nhiều hơn.” Nhẹ nhàng vuốt ve bầu vú, anh vuốt ve nhiều hơn khiến cô càng dễ trầm luân, biến cô thành một vũng nước xuân.

Đôi mắt híp lại, cô nhẹ nhàng rên rỉ, hai tay vô lực buông lỏng trên cánh tay cường tráng của người đàn ông, ngón tay hồng phấn nắm chặt da thịt anh.

Thấy ý thức của cô đã mê muội, anh nâng mông của cô lên, đem nhục côn phái nam thẳng tiến về phía trước, đỉnh nhục côn nóng bỏng đẩy hai mảnh hoa ướt nhẹ ra, đụng vào huyết kính nhẵn mịn.

“A...” Cô phát ra tiếng rên yếu ớt, từng giọt nước trên người anh rơi vào trên người cô, giống như dung nham, nóng đến hồng cả thần kinh cảm giác.

Hoa huyết ngọt ngào bị nhục côn to lớn đè ép, ma sát, đỉnh đầu qua lại, chạm đến những điểm nhạy cảm, chỗ kết hợp tràn ra khoái cảm vui sướng.

Cô nhạy cảm như thế, ngọt ngào như thế, vừa vào trong cơ thể ấm áp ướt át của cô, anh liền hoàn toàn mất trí, cuồng bạo đâm mạnh cô.

Cô ôm chặt đã thú mất không chế phía trên mình, ngây ngô đáp lại anh, thân thể tuyết trắng cong lên, chào đón mời mọc, môi hồng ướt át ngậm nga rên rỉ đến tê dại.

“Từ Thực... Quá, quá nhanh... A...” Gương mặt mềm mại đầy mồ hôi, hai gò má đỏ tươi, lông mày nhỏ nhắn nhíu chặt, cảm giác vui thích trong cơ thể từ từ chùng chát, muốn nổ tung.

“Anh biết rồi.” Nhưng mà anh không chậm lại được, thậm chí là càng lúc càng nhanh, khiến phân thân to lớn sưng phồng không ngừng đâm vào mật huyết, như muốn đem một phần của mình khám thật sâu trong cơ thể cô.

Kích thích quá độ khiến nước mắt cô chảy xuống, sau đó bị anh liếm đi. Cô cảm giác mình muốn tan ra, chỉ có thể bắt lực môi lưỡi quấn quýt cùng anh, nụ hoa không được vuốt ve mà ma sát lồng ngực anh.

“A....” Cuối cùng, cao trào nổ ra, tư vị tuyệt vời khiến cả hai đồng thời rên rỉ.

Sau khi cao trào qua đi, cô yếu đuối mờ mịt trong lòng anh, nặc anh ôm cô lên, đi ra phòng tắm, đặt lên chiếc giường lớn rải đầy cánh hoa hồng, tiếp tục dạy dỗ ngọt ngào...

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Lén Yêu Chồng Phong Lưu Vô Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.